വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE

QUARTERLY MAGAZINE.

൧൦൪ ലക്കം.	കർക്കടകം. ൧൦൫൭.	൧൦൪ പുസ്തകം.
No. I	JULY. 1864.	Vol. I

KERULA IN THE OLDEN TIMES.

The revelations of Physical Geography on the deeply interesting subject of volcanic agency, especially when taken in connection with one of the highly poetical legends of Parasu-Ráma contained in the Brahmánda Purána, and to which we shall call attention presently, would seem to find a remarkable illustration on the shores of the Malabar Coast. We have been led to this subject from seeing a notice in the public prints, of a phenomenon, which occurred the other day at Pertabgurh in the Chindwarra District in Central India. A hill of considerable size has just subsided in one night into a lake, leaving us no room to doubt, as those who describe it say, that, having been of volcanic origin, it has sunk into the chasm from which it was once upheaved. Similar, or at least analogous, changes of elevation in different parts of the Earth's crust have been more common in historic times, than is perhaps generally thought. It was only in the year 1819, within the memory of many now living, that a large tract of country, near the eastern mouth of the Indus, was submerged and converted into a lake, the lake of Sindree, where not less than six hundred square miles of country subsided during a terrific earthquake; while at the same time a still more extensive plateau, computed to have an area of upwards of seven hundred square miles, was raised about ten feet above its proper level. Nor has India been the only scene of these startling phenomena. By the famous

earthquake of Valparaiso, which convulsed the western shores of South America three years later, in 1822, an extent of coast-line of not less than fifty miles in length was raised from three to four feet above its former level. Again we find in the accounts of the earthquake in Jamaica more than one instance of the subsidence of tracts of ground, of a thousand acres and upwards in extent, which, having sunk many feet below their former level, had been suddenly filled with water, and thus converted into lakes. Another instance we cannot refrain from giving of successive depression and elevation of a portion of the shore of Italy, illustrating as it does, in the mode of its discovery, the extreme beauty of true science. The ruins of the Temple of Serapis, near the town of Puzzuoli, stand about a hundred yards inland, on the northern shores of the Gulf of Naples. Some years ago excavations were made, and these ruins were examined by the curious, when naturalists discovered that the columns, which were of marble, were perforated by a shell-fish, the *pholades,* at the height of about fifteen feet from their bases. Now the habits of the pholades are well known: they are found a few feet below the surface of the sea, where they make their cells in calcareous, or limestone, rocks, generally forming, as we are told, a narrow stripe on the face of the cliffs where they exist. Hence when the marble pillars of the Temple of Serapis—and we need scarcely remind our readers that marble is a species of limestone—were found to be perforated in stripes, just as limestone cliffs are known to be, by the little mollusc, the conclusion was irresistible, that this temple must have been at some time or other submerged; and that, having remained in this condition for a considerable time, it must again have been raised above the sea-level. The coast also for some distance bears evident marks of having been once under the waves. There are moreover other evidences in the Gulf of Naples, that a subsidence of a large tract of country has taken place in comparatively modern times. There exist there a great number of ruins fifteen or twenty feet below the level of the sea, which may be clearly distinguished when the sea is calm; rows of pedestals, staircases of stone, arches, doors, and windows still remain in solitary grandeur to tell of "days that are no more." Whether the temple of Serapis was suddenly submerged by some awful convulsion of nature, and after a lapse of some centuries as suddenly up-raised from its watery grave, as in the case of the lake of Sindree, and the coast of Chilli; or whether both the subsidence and the emergence were so gradual as not to claim attention at the time, are matters about which history has been searched in vain, and on which science cannot dog-

matize; for while there have been sudden changes of elevation such as those above noticed, Physical Geography tells us that gradual changes are also noticeable on the shores of many countries. On some parts of the shores of Great Britain the sea is palpably retiring, while on others it is as palpably encroaching: in other words, some parts of the coast are slowly rising, and some parts subsiding, for of course the sea-level remains the same. Similar facts are recognised in an especial manner on the coast of Norway. Indeed to revert to the Temple of Serapis, a gradual subsidence of land now going on in the Bay of Naples has been measured: in 1822 a hydrometer was placed near this temple, by which after 17 years a subsidence of nearly 5 inches was clearly discerned.

With these facts in mind, let us return to the Malabar Coast. The Brahmánda Purána contains a legend, scarcely inferior in imagery to some of Homer's noblest pictures, but which, when stripped of its poetical garb, seems to point to an occurrence similar to those that have been related above. After a description of how the sons of Sagara dug a hole, and descended into the Infernal regions, in quest of a certain horse, that had been stolen by Indra and deposited there; and how, since they had been consumed by the fire of Kavila's anger, one of their descendants implored Gunga to descend into Pathálum and moisten their ashes; and how at last Gunga yielded to his entreaties, and having flooded the abodes of Kavila, welled up through the hole dug by the sons of Sagara, and covered Gokurnum with destruction; we are told that "the inhabitants removed hither and thither: and when they saw that Gokurnum the holy Temple was so speedily immersed in the ocean, they were deeply grieved, and consulted what they should do." The result of this consultation was, that they went up to the summit of the Sahya mountains in search of Parasu-Ráma, to whom their complaint was as follows: "Hear the cause of our now coming, O thou who possessest mercy; we who once lived at Gokurnum are now afflicted by the sons of Sagara, who dug a hole and descended to the Infernal regions, and were burned with the fire of Kavila's anger. And now all the country where the sons of Sagara dug has become ocean; and because Gokurnum the great Temple has sunk beneath the waves with its sacred waters, we are greatly distressed." In this strain they supplicate Ráma, who at last vouchsafes to accompany them to the sea-shore. The description that follows is so striking, that we shall be pardoned for attempting to keep up in some measure the poetical element:

With wonder great the mighty Bhárgavan,
What time he stood upon Gokurnum's shore,
Beheld the scene: and when the wide domain
Of ocean he espied, he southward turned,
And with a voice, in thunder rolling, spake
Like words as these: O sea-king, hither I,
With these wise men, have come thyself to see;
Delay not to assume thy form divine,
And grant thy presence, sire, to my demand.
Such words of Ráma's then heard Warunen,
But from his seat he moved not at the call,
His boldness seeing Bhárgavan again,
And yet again, called for the ocean-king:
But not an answer yet gave Warunen,
Nor to the light came forth; which seeing spake
Bhárgava Rama, If such mad contempt
Be shown by worthless beings, what will men
Of valour in their minds revolve and judge!
Soon with my arrow will I dry this sea,
Till not a drop of ocean shall remain.
He spoke, and washed his feet; when straight from Heaven
As swift as thought, a bow and arrow fell.
Then worshipping the feet of Shiva, in
His hand Bhárgavan took the bow, and strung
With wildest rage, and clutching in his grasp
The arrow forged by Bhrigu, both his eyes
Starting their veins blood-red, he clanged the string.
Then trembled the three worlds, and all the Earth,
With oceans, islands, mountains, deserts, quailed.
And then upon the string that arrow dread,
That, winged with flame, burns awful, like the fire
Of the great day of doom, Bhárgavan fixed,
And muttering munthrums stood. Then hid the sun
His disk behind the cloud of dust that rose
From off the trembling earth, a comet streamed
Across the sky, the lightning flashed, and blood
Rained thick. Then terror seized the tribes of heaven;
Sithen and Muni, Cháranen, and all
The singers of the Gods, the cause unknown,
Ran here and there, and mad with fear, lay hid.
And the inhabitants of ocean all,
Huge alligators, fishes, serpents, whales,
And crocodiles and tortoises, were scorched.
The waves rolled up and deluged all the shore,
And all the waters of the ocean boiled.

And so it goes on, till, at the entreaties of the various denizens of the deep, which are rendered peculiarly uncomfortable, Warunen is glad to humble himself before Parasu-Ráma, and offers to obey him in any thing he commands. Upon this Parasu-Ráma laughing removes the dread arrow from the bow, while he commands Warunen to bring up the holy temple, and remove his waters to a respectful distance. Warunen complies, and promises to remove his seat as far from the shore as Ráma bids; whereupon Ráma sends away his bow and arrow; and having taken a golden spoon, such as is used for sacrificial purposes, he flung it over the waters. It fell at Cape-Comorin, when the waters removed from the shore (for 200 yojanums), and Gokurnum the great temple became level with the earth; the city, the village, the holy waters, the temple, the desert, came in sight little by little; and all the sages blessed Parasu-Ráma.

Can there be a doubt that this legend chronicles, in the style of the poets, the effects of volcanic agency on this coast centuries ago; first, that there was once a subsidence, probably sudden, at Gokurnum; and secondly, that there was afterwards a perceptible uprising, most probably in this case gradual, of at least some portion, if not of nearly all the coast between Gokurnum and the Cape.

The whole appearance of the coast of Kerula, wherever at least we find the lowlands and backwaters, would appear to indicate, that it has thus been raised, certainly during the present era: and if, as our legend would seem to tell, this has happened under the eye of man, it becomes the more deeply interesting. Nor can we forget that even now there are decided evidences of "unstable equilibrium" along the coast-line. The sea at Alleppie is considerably further from the town than it was but a few years ago, which shews that the shore is rising: the same is the case at Cochin to an extent that we think can scarcely be accounted for by accumulating sand: while to the north of Cochin the sea is as evidently encroaching, and in some parts has for years past caused great destruction of property. Moreover we are not altogether strangers in Kerula to the shocks of earthquakes: in 1856 especially repeated shocks were felt: in 1823, 1841, and 1845, shocks have also been recorded at Trevandrum. In several cases the shocks have seemed to have been propagated from the North West: and on September 1st. 1856, a ball of a pendulum in the Trevandrum Observatory, 17 feet long, is recorded to have been moved about 4 inches in the direction N. W. by N. and S. E. by S. which is about the direction of the coast-line.

All these facts would appear to favour the conclusion that

the lowlands of the Malabar Coast have been raised from beneath the sea-level by subterranean forces; and that this has happened, in all probability, in comparatively modern times.

ഒരു സംവാദം.

കുറയക്കാലം മുൻപേ കാശിപട്ടണത്തിൽ സക്കാര ദ്യോഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു എംഗ്ലീഷുകാരൻ സായ്പു പാർത്തുവന്നു. ഇദ്ദേഹം ഹിന്ദുസ്ഥാനിലേ ജനങ്ങളുടെ സൌഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു സാക്ഷാൽ താല്പര്യമുള്ളവരിൽ ഒരുത്തനായിരുന്നു. അയാൾ ഓരോ ദേശത്തു പാർത്ത സമയത്തു ഒക്കയും അവരുടെ ഗുണത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടു വിചാരപ്പെട്ടു. ചിലപ്പോൾ കുറക്കാരെ ശിക്ഷിക്കയും സാധുക്കളെ രക്ഷിക്കയും ചെയ്തു അവരുടെ ഇടയിൽ മുറെക്കു നീതി നടത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. ചിലപ്പോൾ മൂഢന്മാക്കു അറിവുണ്ടാകുവാനും എല്ലാത്തരം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും വിജ്ഞാനവും സമാർഗ്ഗവും പരപ്പാനും തക്ക മുഖാന്തരങ്ങളെ ചട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ഉദ്യോഗിച്ചു. തന്റെ പല വിദ്യാഭ്യസനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യയിലേ ഉത്തരഭാഗങ്ങളിലേ ഭാഷകളെ വശമാക്കുന്നതിന്നു താല്പര്യപ്പെട്ടു. തനിക്കു അവസരമുള്ളപ്പോൾ ഒക്കയും ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിജ്ഞാനങ്ങളിലും നിപുണനാകുവാൻ തക്കവണ്ണം അവരുടെ പ്രമാണപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചറിഞ്ഞു. പിന്നെ പല സക്കാര ദ്യോഗങ്ങളിലും വളരെ നാളേ ഭരിച്ചതിന്റെ ശേഷം കാശിയിൽപ്പോയി പാർത്തു. ആ ചൊല്ലുകൊണ്ടു പട്ടണത്തിൽ സമൃദ്ധിയായിരിക്കുന്ന പല വിദ്യാശാലകളെ ചെന്നുകാണുകയും അവിടെയുള്ള ശ്രുതിപെട്ട പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരോടും അറിമുഖം പിടിക്കയും ചെയ്തു. അവരെ ബഹുമാനത്തോടു വിചാരിക്കയും അവരുടെ കായ്യാദികളിൽ താല്പര്യം കാണിക്കയും ചെയ്കയാൽ ഇദ്ദേഹത്തെ അവർ സ്നേഹിതനെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു. തങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്ന വിദ്യകളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹവുമായിട്ടു കൂടക്കൂടെ സംഭാഷണം ചെയ്തു. അവരുമായിട്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായ വാദങ്ങൾ വളരെയായിരുന്നു.

അവരുടെ മുഖ്യമായ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്നു അവരെ ബോധം വരുത്തുന്നതിന്നും ക്രിസ്ത്യാനിമാഗ്ഗത്തിന്നു ആധാരമാകുന്ന വേദപുസ്തകത്തെപ്പറ്റിപ്പാൻ അവരെ സമ്മതപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ആയിട്ടു അയാൾ പ്രയോഗിച്ച യുക്തികളും അനവധിയായിരുന്നു. ഇപ്പുസ്തകത്തെ അവൻ മാനുഷ്യതമസ്സിനെ നീക്കുവാനുള്ള സത്യപ്രകാശം എന്നു വെച്ചു വണങ്ങി അതിനെ നല്കീട്ടുള്ള തേജോമയനായ സർവ്വേശ്വരൻ അതിന്റെ പൊരുളിനെ അവക്കു തെളിയിക്കയും അവരുടെ ദുഷ്ട സ്വഭാവത്തെ മാറ്റുകയും അവരുടെ രക്ഷിതാവു എന്നു വെച്ചു അവനെ സ്നേഹിപ്പാൻ പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യേണം എന്നു അവക്കു വേണ്ടി ജാഗ്രതയോടു പലപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ രസമുള്ളവക്കു വേണ്ടി അവർ സർവ്വജ്ഞാനത്തിന്റെയും ആദികാരണനിൽനിന്നു സത്യപ്രകാശം പ്രാപിക്കും എന്നുള്ള ആശയോടു കൂടെ ഒരു വാദങ്ങളിൽ ചിലതിനെ താഴെക്കുറിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു ദിവസം കാലത്തെ ജഡ്ജി ആറാവക്കത്തു കൂടെ നടന്നു. സൂര്യൻ അപ്പോൾ ഉദിച്ചേയുള്ളൂ. ആകയാൽ നഗരത്തിന്റെ നടുവിൽ പൊക്കത്തിൽ കാണുകുന്നതുമനേകം ക്ഷേത്രഗോപുരങ്ങളിന്മേൽ അതു സുവർണ്ണനിറ ശോഭയോടു മിന്നിപ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വ്യാപാരികളും തീർത്ഥസ്നാനക്കാരും തീർത്ഥയാത്രക്കാരും തേവർമൂർികളും കൂടിക്കലർന്ന കൂട്ടത്തിൽ കൂടെ അദ്ദേഹം ഇടുക്കുവീഥികളുടെ നടന്നു കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടപ്പെട്ടതും മട്ടലിന്റെ മേൽഭാഗത്തുനിന്നു മാന്യനദിയിലേ വെള്ളത്തോളം ചെന്നെത്തുന്നതുമായ ഒരു വലിയ കല്പടിക്കടവിങ്കൽ വന്നു ചേർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഇവിടെ വെച്ചു ഒരു അപൂർവ്വ കാഴ്ച കാണാറായി. എല്ലാ അവസ്ഥയിലും ജാതിയിലുമുള്ള വരിൽ ഓരോ അമ്പലങ്ങളിൽ കാഴ്ച വെപ്പാനും ഭ്രമിയിലേക്കു പുണ്യസ്ഥലം എന്നു തങ്ങൾക്കു തോന്നിയിരിക്കുന്നിടത്തു തങ്ങളുടെ പതിവിൻ പ്രകാരമുള്ള സ്നാനങ്ങളെ കഴിപ്പാനും ആറാവക്കത്തു വന്നിട്ടുള്ള ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു കടവുകൾ ഏകദേശം അഞ്ചുനാഴിക നീളത്തിൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു. ചിലടത്തു പുറമുള്ള ഉപഗ്രാമങ്ങളിലേ നിവാസികളെയും ചിലടത്തു പട്ടണത്തിലേ പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളെയും മറ്റു ചിലടത്തു മാന്യന്മാരിൽ ചേർന്ന വ്യാ

പാരിക്കുളെയും കച്ചവടക്കാരെയും കാണുകയുണ്ടായി. ചില കടവുകൾ മുസല്മാൻമാക്കു പ്രത്യേകമുള്ളതും, ചിലതു സമീപേ പാത്ത ബ്രാഹ്മണരുടെ തന്നതുമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ദേവന്മാരുടെ നാമം ചൊല്ലി അട്ടഹാസിച്ചുകൊണ്ടും ഭിക്ഷ യാചിച്ചുകൊണ്ടും നടക്കുന്ന പക്കീരികൾ സന്യാസികൾ വൈരാഗികൾ ഗോസായികൾ മുതലായവരെയും ഹിന്ദുകർമ്മാചാരങ്ങളിൽ തീർത്ഥയാത്രക്കാരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന ഗംഗാപുത്രന്മാരെയും എല്ലാടത്തും കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ചിലർ കൂളികളായിരുന്നു. ചിലർ ആറുവഞ്ചിയിൽ ചില ചെറിയ കല്ലടകളിന്മേൽ ഇരുന്നു ക്ഷൌരം ചെയ്കയായിരുന്നു. ഒട്ടുപേർ നദീതീരത്തുള്ള ചില കോയിലുകളിൽ ഓരോ കർമ്മങ്ങളെക്കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതാനും പേർ മന്ത്രം ജപിക്കയും ആ സമയത്തു തന്നെ ചുറ്റും നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിന്മേൽ നോക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകയാൽ സല്ലാപം കളിവാക്കു ചിരി അസഭ്യം മുതലായതിനോടു പ്രാർത്ഥനകൾ കലർന്നിരുന്നു. ചിലർ സൂര്യനെ നോക്കി ജലം അർപ്പിക്കയും മറ്റു ചിലർ വെള്ളത്തെത്തൊട്ടു ഓരോ മന്ത്രം ചൊല്ലി തങ്ങളുടെ സർവ്വാംഗങ്ങളിൽ തളിക്കയുമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കയിൽ ഹരം സായിപ്പു തന്റെ സ്നേഹിതനായ കേപ്റ്റിപട്ട ഹരുദാസപണ്ഡിതരെക്കണ്ടു അടുക്കൽച്ചെന്നു സലാം പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം തങ്ങളുടെ മുൻപാകെ കാണുന്ന അപൂർവ്വ കാഴ്ചയെക്കുറിച്ചു അവനുമായിട്ടു സംസാരിച്ചു പറഞ്ഞതാവിതു. "പണ്ഡിതരെ ഹരം നഗരത്തിലേ ജനങ്ങൾ വിഗ്രഹാരാധനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു എന്നു തങ്ങൾ കാണുന്നുവെല്ലോ. എത്ര മനുഷ്യരാകുന്നു സൂര്യനും ഗംഗെക്കും ശിവനും മറ്റനേകായിരം ദേവകൾക്കും നമസ്കാരം കഴിപ്പാൻ ഇന്നു കാലത്തു വന്നിരിക്കുന്നതു; സ്നേഹിതാ വിഗ്രഹപൂജ സംബന്ധിച്ച ഭോഷ്കുകളിൽ ഹരം നഗരത്തിലേ വിദ്വാന്മാർ പങ്കുകൂട്ടുന്നതു ശരിയോ. തങ്ങൾ ദിവസംതോറുംകൂടുന്ന ഹരം പലതരമായുള്ള കർമ്മാചാരങ്ങൾ നന്നെന്നു അവർ സത്യമായിട്ടു സമ്മതിക്കുന്നുവോ."

ഹരുദാസൻ. സ്നേഹിതാ അവർ ഹരം കാര്യങ്ങളെ ഉത്തമം എന്നു വെച്ചു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ഹരും കർമ്മങ്ങളും മദ്ധ്യമം എന്നു അവർ അറിയുന്നു യോഗ്യന്മാക്കു ചേരാ

തതും ഹീനജനങ്ങൾക്കു മാത്രം തക്കതുമായ പുണ്യപ്രവൃത്തികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തുകന്നു അവയെ എണ്ണിയിരിക്കുന്നതു. ജ്ഞാനമുള്ളവർ അവയെച്ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാകുന്നു. ഗീതയിൽപ്പറയുന്നതു. "ശ്രേഷ്ഠന്മാർ ചെയ്യുന്നതിനെ മറവുള്ളവരും പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. അവർ കാണിക്കുന്ന ദൃഷ്ടാന്തത്തെ ലോകം പിന്തുടരുന്നു. പ്രവൃത്തികളിൽ തുശ്രേയം വെക്കുന്ന ബുദ്ധിഹീനന്മാർ ചെയ്യുന്നവണ്ണം ബുദ്ധിമാനും ചെയ്യണം. എന്നാൽ അവയിൽ തുശ്രേയം വെക്കാതെ പൊതുജനത്തെ തുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു വേണം ചെയ്യാൻ." മനസ്സിനെ ശുദ്ധിയാക്കി ഉയർത്തുന്നതിനു ഭരം കർമ്മങ്ങൾ ഉപകരിക്കുന്നു എന്നു അവർ സത്യമായിട്ടു വിശ്വസിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അങ്ങനെ തന്നെ കാണുന്നു. സ്മൃതിയിൽ പറയുന്നതാവിതു. "കർമ്മാചാരങ്ങളാൽ ഒരു തരം ഫലവും ദേവകളെ വന്ദിക്കുന്നതിനാൽ മറെറാരു തരം ഫലവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇവിടെ വെച്ചു പുണ്യപ്രവൃത്തികളെച്ചെയ്യുന്നവർക്കു ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷത്രിയൻ വൈശ്യൻ എന്നു ഉയർന്ന ജാതികളിൽ ഒന്നിൽ ഗർഭപാത്രം ലഭിക്കും." എന്നാൽ ജ്ഞാനികൾ ഭരം പ്രവൃത്തികളിൽ തുശ്രേയം വെക്കുന്നില്ല. അവർ അവയെ നിസ്സാരമായി വിചാരിക്കുന്നേയുള്ളൂ. മുക്തിക്കായിട്ടു അവർ നോക്കുന്നതു പേടവിട്ടു മുഖാന്തരങ്ങളാകുന്നു അവർ ഭരം വകകൾക്കു ഉപയോഗമാക്കുന്നതു ദർശനങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനമാകുന്നു. അതിനെ അഭ്യസിക്കുന്നതിനാൽ തുകന്നു പുരുഷാർത്ഥം ലഭിപ്പാൻ അവർ വിചാരിക്കുന്നതു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. തങ്ങളുടെയിട്ടു ഭരം ശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിലപ്പോൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ അവയെ നല്ലവണ്ണം ശോധന ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ പലപ്പോഴും തുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യർക്കു ഭരം പുരുഷാർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു അവ ഫലിക്കുമോ എന്നു ഞാൻ നന്നാ സംശയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള വാദങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാര്യം എത്രയും സാരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ജീവാത്മാവിൻെറ എന്നേക്കുമുള്ള ഭാഗ്യം അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇത്ര ലക്ഷം ജനങ്ങൾ മൂഢതയിലും അബദ്ധത്തിലും കിടന്നു വലയുന്നതും അറിവുള്ളവർ ഇങ്ങനെയുള്ള അബദ്ധത്തിനു സഹായം നി

ല്ലുന്നതും കാണുക ഇനിക്കു പാരം ദുഃഖമാകുന്നു. അതുകയാൽ അവർ സിദ്ധികരിക്കുന്നതും ശാസ്ത്രങ്ങളും ശരിയോ എന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ സംശയം തോന്നുന്നു. അവയെ ആരാധന ചെയ്യുന്തോറും ആ സംശയങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നേയുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സത്യത്തയെ കുറിച്ചു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു എങ്കിലും അവയെ ആകപ്പാടെ ഞാൻ നിന്ദിക്കുന്നില്ല. അവ തുലോം പണ്ടേയുള്ളവ എന്നും പല സംഗതികളിലും സുപ്രയുക്തങ്ങൾ എന്നും സമർത്ഥന്മാരുടെ കൃതികൾ എന്നും ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയിൽ സ്ഥിരമായി ആശ്രയം വെച്ചിരിക്കുന്നതു തെറ്റാകുന്നു എന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനാലേ ഭയങ്കരമായുള്ള അബദ്ധങ്ങൾക്കു ഇടയായിരിക്കുന്നു എന്നും ഇനിക്കു തോന്നുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനു തന്റെ ആയുസ്സിലും മുഴുവനും വഞ്ചിക്കപ്പെടുകയും തന്റെ വിലയേറിയ സമയം വൃഥാ പൊയ്പ്പോയി എന്നും തന്റെ രക്ഷയുടെ ദിവസം പാഴിൽ കളഞ്ഞു എന്നും കാണുകയും ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ വലിയ ദോഷം പിന്നെ എന്തുള്ളൂ. അതുകയാൽ പണ്ഡിതരേ താല്പര്യത്തോടു ചിന്തിപ്പാനും സത്യജ്ഞാനം കിട്ടുന്നതിനു എല്ലാ വഴിയിലും ശ്രമിപ്പാനും നമുക്കു ആവശ്യമാകുന്നു. കാശിയിലേ പണ്ഡിതന്മാർ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത ശാസ്ത്രങ്ങളെയും വേദങ്ങളെയും കൂടാതെ മറ്റുള്ളവരുടേതും കൂടെ വായിക്ക എന്നു വന്നാൽ അവരുടെ ഇപ്പോഴത്തേ മതങ്ങളിൽ പലതും മാറുന്നതിനു തക്ക ന്യായം കാണും.

ഗുരുദാസൻ. എന്നാൽ അന്യശാസ്ത്രങ്ങളെ അവർ പഠിച്ചിട്ടു കായ്പു എന്തു. അവരുടെ സ്വന്തശാസ്ത്രങ്ങളെ പഠിപ്പാൻ വളരെ സമയം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവ അധിക പഴമയും ദിവ്യചക്ഷുസ്സുള്ള മനുഷ്യരാൽ ചമയ്പ്പെട്ടതുമാകയാൽ മറവയിലും വിശിഷ്ടമെന്നു നിശ്ചയിക്കാം.

എംഗ്ലിക്കുകാരൻ. നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ ചില കായ്കളിൽ വിദ്വാന്മാരായിരുന്നു. എങ്കിലും അവക്കു എല്ലാ ജ്ഞാനവും ഇല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ സന്തതികൾ നൂതനമായിട്ടു ചില കായ്കളെ കണ്ടു പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു. അവക്കുണ്ടായിരുന്ന അറിവു നമുക്കു പണിയുന്നതിനു അടിസ്ഥാനം മാത്രമായിരിക്കുന്നു. പണ്ടേത്തേ ഹിന്ദുക്കൾ ലോകം പരന്നാകുന്നു എന്നും പാല്പുടൽ മുതലായ ഏഴ

കടലുകൾ കൊണ്ടു അതു ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു. അതും വിസമ്മതിച്ചതുമില്ല. എന്നാൽ ഭാസ്കരൻ, ഭൂമി ഒരു ഗോളം അതുകൊണ്ടു എന്നു നിർണ്ണയിച്ചു. അതു മതത്തിനുള്ള ന്യായങ്ങളെ ശോധന ചെയ്കയും പുരാധിനതയെക്കാൾ സത്യത്തെ പ്രമാണമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഒക്കെയും അതാകുന്നു ഓർത്തതെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. യാത്രക്കാർ ലോകം മുഴുവനും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടു. പാലുകടലും നെയ്കടലും അവർ എങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ല. ഹിന്ദുശാസ്ത്രത്തിലേ ഒരം മതങ്ങൾക്കും അപൂർവ്വം എങ്കിലും അവരുടെ തന്നതു എങ്കിലും അല്ല. ഇതിൻവണ്ണമുള്ള മതങ്ങളെ മറ്റു ജനങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു. യുറോപ്പിലേ പണ്ഡിതന്മാർ അവയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു. പുരാതനമായിൽ ഗ്രേക്കർ എന്നു പേരായിട്ടു വിദ്വാന്മാരായ ഒരു കൂലം പാസ്സ്യക്കു പടിഞ്ഞാറു വസിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ചിലർ പാസ്യ കവുൽ എന്ന രാജ്യങ്ങളെ പിന്നീടു ജയിച്ചു. അവർ ഇന്ത്യയിൽ യവനന്മാർ എന്നു പേർപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ അനേകം വിദ്യാശാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നവയിൽ അവരുടെ മഹാ പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും കാശിമുതലായിടത്തു ഇന്നേവരെ വാഴിക്കപ്പെടുന്ന മതങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു. സകലവും അനുക്കളിൽ നിന്നുള്ള വയായി എന്നു ന്യായദർശനത്തിൻ പ്രകാരം അവരിൽ ചിലർ വാദിച്ചു. പുഥഗോരാൻ എന്ന നാമമായ ഒരു പുരാതന പണ്ഡിതൻ ജീവാത്മാക്കൾക്കു ജന്മാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തെളിവായിട്ടു ഉപദേശിച്ചു. ചിലർ ലോകം അനാദ്യമാകുന്നു എന്നും ഒട്ടുപേർ വേദാന്തികളെപ്പോലെ സർവ്വം ദൈവമാകുന്നു ദൈവം സർവ്വമാകുന്നു എന്നും പഠിപ്പിച്ചു. അരിസ്റ്റോതിലി എന്നൊരു മഹാവിദ്വാൻ ന്യായദർശനത്തിനു തുല്യമായ ഒരു ശാസ്ത്രത്തെ വിളക്കി. എന്നാൽ ഒരം വിദ്വാന്മാരിൽ ഒരുത്തനും തങ്ങളുടെ ഒരം മതങ്ങൾക്കും ദൈവോപദിഷ്ടമെന്നു വിചാരിച്ചില്ല. തങ്ങളുടെ മതങ്ങൾക്കും ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയതു എന്നു വേദാന്തികളേ വാദിക്കുന്നുള്ളു.

ഹുദാസൻ. അതുള്ളതായിരിക്കും. എന്നാൽ ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളും അപ്പറഞ്ഞ ജ്ഞാനികളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും തമ്മിൽ ചേച്ചയുണ്ടെന്നു വെച്ചു തങ്ങളുടേതു ദേവദത്തമല്ലെന്നവരുമോ അവ ഒരംശ്വരങ്കൽ നിന്നു കിട്ടിയതാകുന്നു എന്നു അവയിൽതന്നെ പിന്നെയും

പിന്നെയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സത്യമറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മുനി ശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെയും ഋഷികളുടെയും കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്ന അവയുടെ നിബന്ധാക്കളെ ഇന്നും എണ്ണിയിരിക്കുന്നതു. അതുകാരണത്താൽ അതേ തെങ്കും മറവ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ഇപ്പോൾ വന്ന നടപ്പായിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളെ തള്ളി അവയെ സ്വീകരിക്കുന്നതു. എന്തെന്നാൽ അവെക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു.

എംട്ടിഷുകാരൻ. അവ തമ്മിൽതമ്മിൽ ഭിന്നിക്കുമ്പോൾ അവയെ നിശ്ചയം എന്നു എങ്ങനെ പിചാരിക്കാം. സാംഖ്യം വേദാന്തം ന്യായം എന്ന മൂന്നു പ്രധാന മശ്നങ്ങൾ പല സംഗതിയിലും ഏകിഭവിക്കുന്നു എങ്കിലും പലതിലും ഭിന്നിക്കുന്നുമുണ്ടു. ഒരം മൂന്നു മശ്നങ്ങളിലേ മുഖ്യമായ പ്രമാണങ്ങൾ തന്നെയും ഒന്നോടു ഒന്നു ഭേദമായിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല തമ്മിൽ തമ്മിൽതന്നീരെ വിപയ്യുമാകുന്നു. ഇങ്ങനത്ത പട്ടതിയിൽ പണ്ഡിതരേ നാം എന്തു ചെയ്യും. നമുക്കു എല്ലാം വിശ്വസിപ്പാൻ വഹിയാതെയല്ലോ. രണ്ടു വിപരീതങ്ങളിൽ ഒന്നു അസത്യമാകേയുള്ളു എന്നു എല്ലാവരും അറിയുന്നു. ഒരു മത്സ്യം വെള്ളത്തിൽ ആകുന്നു എങ്കിൽ കരയിൽ അല്ല. ഒന്നുകിൽ മഴപെയ്യുന്നു അല്ലെങ്കിൽ മഴപെയ്യുന്നില്ല. മഴ പെയ്യുന്നു എങ്കിൽ മഴ പെയ്യുന്നില്ലാ എന്നു പറയുന്നതു തെറ്റാകുന്നു. ഒരു മത്സ്യം വെള്ളത്തിൽ അല്ല എങ്കിൽ വെള്ളത്തിൽ ആകുന്നു എന്നു പറയുന്നതു ശരി അല്ല. ഒരു സമയത്തും ഒരു സ്ഥലത്തും തന്നേ മഴ പെയ്യുകയും പെയ്യാതിരിക്കയും രണ്ടും കൂടെ വരികയില്ല. അനാദ്യനും അധികാരണനും ആയ ഒരു ഈശ്വരൻ ഇല്ലെന്നു സാംഖ്യം ഉപദേശിക്കുന്നു. അനാദ്യനായി പരമാത്മാവായ ഒരു ദൈവം ഉണ്ടെന്നു ന്യായത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ ഏതാകുന്നു ഒത്തതു. രണ്ടും സത്യമാകയില്ല. അങ്ങനെ ആയാൽ എല്ലാം നിശ്ചയം എന്നു നമുക്കു എങ്ങനെ പറയാം. സർവ്വവിഷയങ്ങളും അനുമാക്കളും ബ്രഹ്മം തന്നേ ആകുന്നു എന്നു വേദാന്തവും അവ അവയിൽനിന്നും തമ്മിൽ തമ്മിലും വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്നു എന്നു ന്യായവും ചൊല്ലുന്നു. ഇവിടെ നിശ്ചയം എവിടെ. അന്യോന്യം വിപരീതമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു പ്രതിജ്ഞകളിൽ ഒന്നു ശരികേടായേ കഴിവു. എന്നാൽ രണ്ടും സത്യമാകുന്നു എന്നു അവർ പറയുന്നു.

പണ്ഡിതരേ ംരം സാരസംഗതികളെക്കുറിച്ചു മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ അവ എത്രയും പ്രയാസമാകുന്നു എന്നു സംശയം കൂടാതെ തെളിവാക്കുന്നു എന്നു ഇനിക്കു തോന്നുന്നു. അതുകയാൽ വിചാരബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യർ ഒക്കെയും അവയെ ശോധന ചെയ്വാനുള്ളതാകുന്നു. അവയെ വിശ്രമത്തോടും ക്ഷമയോടും കൂടെ ശോധന ചെയ്യേണ്ടുന്നതുമാകുന്നു. മനുഷ്യർ സകല കായ്ങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളെ നല്ല പോലെതിരക്കുവാനുള്ളതാകുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തബുദ്ധിവിശേഷതയെക്കുറിച്ചു സംശയിക്കയും മറവുള്ളവർ പറയുന്നതിന്നു ചെവി കൊടുക്കയും സ്വമതാഭിമാനം വിടുകയും വേണം. ഇങ്ങനെ ആയാൽ നാം എല്ലാവരും കുറയശ്ശേ പഠിക്കും. എല്ലാവരിൽനിന്നുള്ള ഓഹരികൾ നിഷ്ഫലങ്ങ സത്യത്തെ വിളക്കുന്നതിന്നു ഉപയോഗിക്കും. ഓരോ ദേശങ്ങളിലേ മനുഷ്യർ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പഠിക്കുന്നതും സ്വാഭിമാനം വെടിയുന്നതും എത്ര ആവശ്യം. സത്യജ്ഞാനം ആത്മാവിന്റെ ഭക്ഷണമാകുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യന്നു മഹിമയുണ്ടാകുന്നു. അതു അവന്റെ ഭാഗ്യത്തെയും അവനെക്കൊണ്ടുള്ള ഗുണത്തെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. അധികവിദ്യയുള്ളവനും മൂഢന്മാരെപ്പോയിപ്പിപ്പിക്കാം. ഹാ കഷ്ടം! ഇങ്ങനെ ചെയ്വാൻ പ്രാപ്തിയും മനസ്സുമുള്ള വിദ്വാന്മാർ ലോകത്തിൽ എത്ര ചുരുക്കമാകുന്നു. എന്നാൽ സൂര്യൻ കിടന്നു വായുവിനു ഉഷ്ണം കൂടി വരുന്നതുകൊണ്ടു കുറേ തണലുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു മാറീട്ടു തങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമാകുന്നെങ്കിൽ വാദം നീട്ടിക്കൊള്ളാം.

ഹരുദാസൻ. തനിക്കു സമീപേയുണ്ടായിരുന്ന തന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നതിന്നു തന്റെ സ്നേഹിതനെ വിളിച്ചു. അതു ആറുവക്കത്തു ഇൻപമായ ഒരു സ്ഥലത്തായിരുന്നു. ചുറ്റും വിസ്താരമായ ഒരു വെളിപ്രദേശമുണ്ടായിരുന്നതു കൂടാതെ വെള്ളത്തൽ അടിച്ചുവരുന്ന കാറിനു യാതൊരു തടവുമില്ലായിരുന്നു. അതുകയാൽ അവർ കടവിൽനിന്നു ംരം സ്ഥലത്തേക്കു പോയി മൂന്നാവത്തെത്തട്ടിൽ കയറി വലിയ നദിക്കുനേരേയുള്ള വെറാന്തയിൽ ഇരുന്നു. അവിടെപ്പല പണ്ഡിതന്മാരുണ്ടായിരുന്നവക്കു ജഡിജി ആദരവോടെ വന്ദനം ചൊല്ലി പറെച്ചൽ കേൾപ്പാൻ അവക്കു ആഗ്രഹമുള്ള പ്രകാരം കാണുകയാൽ വാദം ഉടനെ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

രാജശില്പി.

സ്ഥിരതയും അദ്ധ്വാനവും വശതയും എത്രമേൽ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, ഒരു മനുഷ്യനു അത്രമേൽ വലിപ്പവും പ്രയോജനവുമുള്ളവനായി തീരാമെന്നുള്ളതിനു, പിന്നാലേ വരുന്ന കഥയിൽ ഒരു അത്ഭുതപ്പെടത്തക്ക ദൃഷ്ടാന്തം കാണുന്നു. ക്രൗ വർഷം മുൻപേ, മശിഹാക്കാലം ക്രൗൻ൭-ാം ആണ്ടിൽ, വസ്സിയായുടെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന മോസ്സൌ എന്ന പുരാതന നഗരത്തിൽനിന്നു ഹോലാണ്ടിലേ അംസ്ലൊഡാമിലേക്കു, ൦രം കഥയിൽ പറവാൻ പോകുന്ന ഒരു പ്രവീരൻ ചെറുപ്രായത്തിൽ വന്നു. അവൻ ദീഘ്രനും, നടപ്പിലും കായ്യയിലും യോഗ്യനും ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിലല്ലാതെ, മറ്റാളുകളിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടതു പറവാൻ തക്കയാതൊന്നും അവനിൽ ഇല്ലാഞ്ഞു. ഇവൻ അംസ്ലൊഡാമിൽ വന്നതു, ദീഘ്രവും പ്രയാസവുമായുള്ള യാത്രകൊണ്ടു നന്നാ ക്ഷീണിച്ചു, ഒരു ദിവസം നന്നാ ഉരുട്ടിയതിൽ പിന്നെയായിരുന്നു. അതിനു മുൻപിൽ ഒരിക്കലും അവൻ തുറമുഖപ്പട്ടണം കണ്ടിട്ടില്ലാഞ്ഞതിനാൽ, പിറേറ ദിവസം അതിരാവിലേ എഴുന്നേറ്റു, തുറയിലേക്കു ചെന്നു. അപ്പോൾ അവൻ കണ്ട കാഴ്ച എത്ര അരങ്ങുള്ളതായിരുന്നു. ആ കാലത്തിൽ അംസ്ലൊഡാം പക്ഷെ ലോകത്തിലുള്ളതിലേക്കു വലിയ പട്ടണമായിരുന്നു. വലിയ തുറമുഖപ്പട്ടണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ൦രം സമയത്തു, ലന്തകൾക്കു പൂർവ്വദിക്കിലോട്ടുള്ള തങ്ങളുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകം ഇന്ദ്യയുമായിട്ടുള്ള കച്ചവടത്തിൽ നല്ല നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ൦രം സമയത്തായിരുന്ന ലന്തകൾ ഇന്ദ്യയിൽ കൂടിയുറച്ചു വൎദ്ധിച്ചുവന്നതു. അവർ ൩൦, ൪൦ വർഷത്തെ ഇടകൊണ്ടു, കൊച്ചി കൊല്ലം കൊടുങ്ങല്ലൂർ റാഗപട്ടണം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടിയുറച്ചു. അതുമുതൽ ൯൦ വർഷത്തേക്കു യാതൊരു വിഘ്നവും കൂടാതെ കച്ചവടം ചെയ്തു, കായ്ഗ്രഹവുമെടുത്തു. അപ്പോൾ പത്രോസ മിഖായലോഫ, (അതു അവൻ തന്നേ അവനു ഇട്ടപേർ അത്രേ.) കടപ്പുറത്തുനിന്നും കൊണ്ടു സൈഡർ സി കടലിലേക്കു നോക്കി, പെരുങ്കാട്ടുപോലെ പാമരങ്ങൾ മുറിനിലുന്നതു കണ്ടു. ഇന്ദ്യയിൽനിന്നും, സി.ലോനിൽനിന്നും, അറബിയിൽനിന്നും

അഫ്രിക്കയിൽനിന്നും, ചീനത്തുനിന്നും, ഇന്ത്യൻ തുക്കിപ്പിലെഗോയിൽനിന്നും കപ്പലുകൾ അവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ചിലതു വളരെ നാൾ ഓടി അപ്പോൾ അവിടെ വന്നടുത്തേയുള്ളൂ. ചിലതിൽനിന്നു ചരക്കു ഇറക്കാതെ ജീനി താത്തു കിടക്കുകയായിരുന്നു. മറ്റു ചിലതു ചരക്കും കേറ്റി പിന്നെയും ഒട്ടിപ്പാനായിട്ടു തയ്യാറായി കിടന്നിരുന്നു. പത്രോസ മിഖായലോഫിനു അതിശയം തോന്നി; ഇതാ, സിലോനിൽനിന്നു പല വ്യജനം കൊണ്ടുവന്നു ഒരു കപ്പലും, അവിടെനിന്നു തന്നെ വളരെ കരിമരങ്ങൾ കേറ്റിക്കൊണ്ടുവന്നു, ഇറക്കാതെ കിടക്കുന്ന മറ്റൊരു കപ്പലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ കൊപ്രാ മൂടകൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടെ കയറുത്തുണ്ടാക്കൊണ്ടു വഴി അടഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ഒരിടത്തു ഏതാനും കരങ്ങുകൾ പല്ലിളിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വേറൊരിടത്തു ഒരു ഡസൻ കൂടുകളും, അതിൽ പലനിറവും വലിപ്പവുമുള്ള തത്തകളും, അവ ഇന്ദ്യയിലെ കാടുകളിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴത്തേ പോലെ അലച്ചും ചിലച്ചും കൊണ്ടും ഇരുന്നിരുന്നു.

എന്നാൽ പത്രോസ മിഖായലോഫ, തന്റെ വയസ്സിന്നിടയിൽ മോസ്കോയിൽ ഇങ്ങനത്തെ ഒരു അരങ്ങുള്ള കാഴ്ച കണ്ടിട്ടില്ലായ്കയാൽ അവന്നു വലിയ വിസ്മയം തോന്നി, എങ്കിലും മടിയായിട്ടിരിപ്പാൻ ഭാവിച്ചില്ല. അവൻ കണ്ടതൊക്കെയും ശോധന കഴിച്ചു. കണ്ടവരോടൊക്കെയും വിവരം ചോദിച്ചു.

അവൻ ആ കപ്പലുകളിൽ പലതിലും കേറിനോക്കി അവന്റെ കൃത്തിപ്പുകൊണ്ടു കപ്പല്ക്കാരെ അതിശയിപ്പിച്ചു. അവൻ ചില ചെറിയ കപ്പലുകളിലെ കപ്പിത്താന്മാരെ പോലെ ഉടനെ ചമെഞ്ഞു നില്ക്കുമ്പോൾ നോക്കിയാൽ, അവൻ മുമ്പിലെ കൊടുങ്കാറ്റുകളെ ഒക്കെയും തള്ളിയിട്ടുംപെട്ടു വന്നവനെന്നും, ഉല്ക്കമേഖലയിൽ പരിചയിച്ചവനെന്നും ഏവനും തോന്നിപ്പോകും. അവൻ കപ്പല്ക്കാരെ പോലെ ഉടനെ എന്നു വരികിലും, അവനുമായിട്ടു സംഭാക്ഷണം ചെയ്യുകൊണ്ടുനിന്ന കപ്പല്ക്കാർ, അവന്റെ ഉടുപ്പും മര്യാദയും തമ്മിൽ ചേരുന്നില്ല എന്നു ഗ്രഹിച്ചു കാണും. അവൻ സാക്ഷാൽ ആരുതന്നെയെന്നു അവർ മുൻപേ തന്നേ വിചാരിച്ചു അതിശയിച്ചുംകൊണ്ടു നില്ക്കുയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൻ മറ്റെ

ല്ലാറിനെക്കാളും സാരമാക്കിയെടുത്തതു, കപ്പല്പണി സൂത്രമായിരുന്നു. ഒരു സൂത്രം മുഴുവൻ പഠിക്കേണ്ടതിന്നു വേണ്ടി, അവൻ കുറേ നാൾ കഴിഞ്ഞു സാദ്രാം നഗരത്തിൽ പോയി പാർത്തു. ലന്തക്കാരുടെ കപ്പല്പണി സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു മുന്തിയ ഭാഗം അതായിരുന്നു. അവിടെ ചെന്നു നോക്കിയാറെ, ബഹുജനം ദിവസേന വേല ചെയ്യുന്നതും, ഓരോരൊ വേലകൾക്കുള്ള വർത്തിയും കണിശവും; കപ്പല്പണിക്കും ചരക്കു കേറിയയക്കുന്നതിന്നുള്ള തിട്ടക്കവും, പാഴാക്കാൽ വിശ്വസിക്കാതവണ്ണം വേലയുടെ എടുപ്പത്തിന്നും ഉറെപ്പിന്നും വേണ്ടിയുള്ള യന്ത്രങ്ങളുടെയും മറവും അധികതവും കണ്ടു, അവൻ അതിശയം കൂറിപ്പോയി. അവൻ ഒരു വള്ളം വിലെക്കു വാങ്ങി, സ്വന്ത കൈകൊണ്ടു തന്നേ അതിന്നു ഒരു പാമരം തീർത്തു. കാലക്രമംകൊണ്ടു അറകൂറം കൂടാതെ ഒരു കപ്പൽ പണിതു. ഇതിനോടിടയിൽ അവൻ ഒരു സാമാന്യ തച്ചനെപ്പോലെ തന്നെ ഉളുക്കയും, തിന്നുകയും, ലോഹാദിപ്പണിക്കാരുടെയും മറവും അലകളിലും, പാശശാലകളിലും, തടിയറക്കുന്നതിന്നും എണ്ണയാട്ടി എടുക്കുന്നതിന്നും കടലാസുണ്ടാക്കുന്നതിന്നും കമ്പിവലിക്കുന്നതിന്നും മറവുമുള്ള യന്ത്രശാലകളിലും, കഠിനവേല ചെയ്യുയും ചെയ്യുകൊണ്ടു പാർത്തു. ഒരു മാതിരി യന്ത്രങ്ങൾ ആ ഗ്രാമത്തിൽ അസംഖ്യമുണ്ടായിരുന്നു താനും. ഒരു അദ്ധ്വാനിയായ ആശാരിയും യന്ത്രവാദിയും മറവാരുമല്ല. റുസ്സിയായിലേ എമ്പ്രദോരായിരുന്ന മഹാനായ പത്രോസു തന്നെ. അവൻ കപ്പല്പണി സൂത്രം പഠിക്കേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു, തന്റെ രാജ്യത്തെ ഉന്നതപ്പെടുത്തുവാൻ ശേഷിയുള്ളവനായി തീരേണ്ടുന്നതിന്നായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ പത്രോസ സാദ്രാമിൽ വെച്ചു വൃത്തം വരെക്കുന്ന യന്ത്രത്തിന്നും മുഴുവിന്നും പിടിയിട്ടുകോണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പോലാണ്ടിലേ രാന്ദ്രപക്ഷത്തെയും ഓഗസ്യസ രാജാവും കൊന്തിയിലേ പ്രഭുവും തമ്മിലുള്ള പിണക്കത്തെയും കുറിച്ചു കേട്ട ഉടൻ തന്നെ, സാദ്രാമിൽ ഇരുന്ന ഒരു ആശാരി, മുപ്പതിനായിരം പേരെക്കൊണ്ടു സഹായിക്കാമെന്നും ഓഗസ്യസിനോടു വാദത്തം ചെയ്യുംവെച്ചു അക്രെയിനിൽ തുർക്കുകാക്കു വിരോധമായി കൂടിയിരുന്ന തന്റെ സൈന്യത്തിന്നു കല്പന കൊടുത്തയച്ചു.

അവന്റെ പട്ടാളം അസോഫിന്റെ സമീപെ വെ

ച്ച താത്തറിക്കാരുടെ മേൽ ജയം പ്രാപിക്കയും, കുറേ മാസത്തിന്നകം ഇപ്പോൾ പ്രിക്കോപ്പ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന ഓർ അല്ലെങ്കിൽ ഓക്കാപ്പി എന്ന നഗരത്തിന്നു നാഥനാകയും ചെയ്തു: എന്നാറെയും ഇവൻ പലവിധ വിദ്യകളിൽ നിപുണനായി തീരേണം എന്നു തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു ഭാവത്തോടും കൂടെ കീർത്തിപെട്ടവനായ റൈശ്മിന്റെ അംഗവിഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പാഠകങ്ങൾ കേൾപ്പാനായിട്ടു, അവൻ സാമർമിൽനിന്നു അംസ്റ്റ്രഡാമിലേക്കു കൂടക്കൂടെ പോകയുണ്ടായി. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ശസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾ വശമായി. അങ്ങിനെ തന്നെ തന്റെ രാജ്ഞിക്കുണ്ടായിരുന്നതിന്നും തന്റെ വളരെ സമ്പത്തുകൊണ്ടു വർദ്ധിച്ച ശ്രേഷ്ഠ ഉപകാരങ്ങൾക്കും കേൾവിപ്പെട്ടവനായ വിസ്സനിൽനിന്നു പ്രകൃത വിജ്ഞാനവും പഠിച്ചു.

ഒരിക്കൽ പത്രോസ കുറേനാളേക്കു ഒരു വേലകൾ ഒക്കെയും നിവർത്തിയുംവെച്ചു, എംസ്റ്റാണ്ടിലേ രാജാവും ഐക്യ ദേശാംശങ്ങളുടെ മേലധികാരിയുമായ വില്ല്യമുമായിട്ടു ഒരു രഹസ്യ കൂടിക്കാഴ്ച കഴിവാൻ, ഉത്രെച്ചിലേക്കും ഹെയിഗ്രിലേക്കും പോയി. തിരികെ അംസ്റ്റ്രഡാമിലേക്കു വന്നാറെയും, അവൻ തന്റെ മൻപിലത്തെ ജോലി തന്നേ നോക്കി. അവൻ തുടങ്ങി ഇട്ടുംവെച്ചു പോയിരുന്നതായി, അവപത്തു വലിയ തോക്കു കേറ്റത്തക്ക ഒരു കപ്പൽ തനിച്ചു പണിതിറക്കിച്ചു, അതിനെ അമ്സ്റ്റ്രക്കെയിൻജലിലേക്കു അയച്ചു. എന്തെന്നാൽ ഓസ്റ്റിയക്കാർക്കു അപ്പോൾ ബോല്ലിക്കു കടലിൽ തുറയില്ലായിരുന്നു.

അവൻ പ്രാൻസുകാരും സ്പിസുകാരും ജേർമൻകാരുമായ ശത്രുനാഗരന്മാരെയെല്ലാവരെയും ശേവത്തിൽ പതിച്ചുതു കൂടാതെ, സകല വിധ കൌശലപ്പണിക്കാരെയും മോസ്കോയിലേക്കു അയയ്ക്കുന്നതിന്നു താല്പര്യപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. അവൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില കൌശലപ്പണികളും കൈവേലകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭ്രമിശാസ്ത്രികം വരെച്ച ഭ്രപടങ്ങൾ ചൊവ്വാക്കുന്നതിൽ അവന്നു വിശേഷാൽ ഒരു കൌതുകം തോന്നി. അവൾക്കു ആ സമയത്തു അവന്റെ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചു അല്പമായ അറിവ മാത്രം ഉണ്ടായതിനാൽ, അതിലേ നഗരങ്ങളുടെ അന്തരങ്ങളും അവകളുടെ കിടപ്പും ഒക്കെയും ക്രമക്കേടായിട്ടു വരെച്ചിരുന്നു. ഇതു കൂടാതെയും അവൻ കരിങ്കടലി

ന്നും കാസ്സിയാൻ കടലിന്നും മദ്ധ്യേ ഒരു തോട്ടത്തോക്കു വാൻ ഭാവിച്ചതു, അവൻ തന്റെ സ്വന്ത കൈകൊണ്ടു തന്നേ വരെച്ചു. അതു വെട്ടിക്കുന്നതിന്നു ഒരു ജേർമാൻ യന്ത്രകനെയും നിശ്ചയിച്ചു.

ഒരു സമയത്തായിരുന്ന പടനായകനായ സ്റ്റീനിന്നും ഡൊൽഗോക്കി പ്രഭുവിന്നും കീഴിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന തന്റെ പട്ടാളം, ആസോഫിന്റെ സമീപത്തു വെച്ചു പിന്നെയും താത്തറിക്കാരെ ജയിക്കയും, അവക്കു സഹായത്തിന്നായിട്ടു മസ്സ്കോഫാസുൽത്താൻ അയച്ചിരുന്ന ജനീസറികളുടെ ഒരു സൈന്യത്തെ തോല്പിക്കയും ചെയ്തു. രാജാധികാരവും വിട്ടുംവെച്ചു അംസ്റ്റ്രഡാമിൽ യന്ത്രപ്പണികൾ പഠിപ്പാനായിട്ടു പോയിരിക്കുന്ന, എന്നു മുൻപിൽ ഒരു ക്ലാറിനെ കുറിച്ചു പറഞ്ഞു അതുകൾക്കു, ഒരു ജയത്തിങ്കൽ അവനെ വളരെ ബഹുമാനമായി. വഴിയാത്രക്കാരനായിട്ടും വിജ്ഞാനിയായിട്ടും സൂത്രപ്പണിക്കാരനായിട്ടും ഉല്ലാസിച്ചു നടക്കുന്നതിൽ വെച്ചു, സാരമായ രാജകാര്യങ്ങൾക്കു വിഘ്നം വന്നില്ല എന്നു അവക്കു ഇതു കൊണ്ടു ബോധംവന്നു.

ഫ്രൗൻവ്വാമാണ്ടു മകരമാസത്തിന്റെ പാതിവരെയും പത്രോസ, കപ്പൽ പണിക്കാരന്റെയും, യന്ത്രകാരകന്റെയും, ഭ്രമിശാസ്ത്രിയുടെയും, വൈദ്യന്റെയും വേലകൾ ഒക്കെയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അവൻ തന്റെ സ്ഥാനാപതിയോടു കൂടെ എംസ്റ്റാണ്ടിന്നു കപ്പൽകേറിപ്പോയി. എന്നാറെ വില്ല്യംരാജാവു അവനെ എതിരേറ്റു കൊണ്ടു വരുവാനായിട്ടു, തന്റെ സവാരിക്കപ്പലിനോടു കൂടെ രണ്ടു പടക്കപ്പൽ നിറെച്ചു ആളുകളെയും അയച്ചു. എംസ്റ്റാണ്ടിൽ ചെന്നാറെയും, ക്ലാർ അംസ്റ്റ്രഡാമിലും സാർദാമിലും വെച്ചു ചെയ്തവന്നതുപോലെ, അവിടെയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ ദപ്ഫോഡിൽ രാജധാനിവളപ്പിന്നു സമീപേ പാർത്തുകൊണ്ടു, കൂടെക്കൂടെ പഠിപ്പാനായിട്ടു തന്റെ സമയം മിക്കവാറും ചിലവിട്ടു, ലന്തത്തച്ചന്മാർ കപ്പൽപ്പണിയുടെ സൂത്രമേ അവന്നു വെച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ അവൻ എംസ്റ്റാണ്ടിൽ വെച്ചു പ്രധാനപ്രമാണങ്ങളോടും കൂടെ ആ സൂത്രം മനസ്സിലാക്കി. എന്തെന്നാൽ ആ ദിക്കിൽ അവർ മാതൃക കണ്ടും പ്രമാണമൊപ്പിച്ചും, ഗണിത ശാസ്ത്രം മുറെക്കും ആയിരുന്ന പണിക പതിവു. അവൻ നിമിഷം തച്ചുശാസ്ത്ര

ത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായി. പിന്നത്തേതിൽ അവൻ എംസ്റ്റീഷ്യ മാതൃകപ്രകാരം ഒരു കപ്പൽ തീക്കയാൽ, അവൻ ആ പണിക്കു മിടുക്കൻ തന്നെ എന്നു സാക്ഷിച്ചു. കപ്പിത്താൻ പെറി എന്നൊരു യന്ത്രകാരകൻ അവനോടുകൂടെ ലണ്ടനിൽനിന്നു റഷ്യയായിലേക്കു പോയി. അയാൾ പറയുന്നതാവിതു, അവൻ രാജധാനി വളഞ്ഞപ്പിൽ വരുമ്പോൾ ഒക്കെയും നോക്കുകയും ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതായിട്ടു, വലിയതോക്കുവാക്കുകളുതൽ കമ്പാവുകയർ പിരിക്കുകവരെ, യാതൊരു കപ്പൽ സാമാനവും ഇല്ലാഞ്ഞു. അവൻ പിന്നീടു നാഴികമണിയുണ്ടാക്കുന്ന സൂത്രം പഠിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു: അതു അതിന്നു മുൻപു തന്നെ എംസ്റ്റാണ്ടിൽ കുറേനിന്നു ഒരു സൂത്രമായിരുന്നു.

അവൻ എംസ്റ്റാണ്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മുൻപേ വില്ല്യംരാജാവു അവനെ ഒന്നു രസിപ്പിപ്പാൻ വേണ്ടി, ഒരു നാട്യകടൽയുദ്ധം അവനെ കാണിച്ചു. അവനും അതു നന്നാരസിച്ചിട്ടു, മോസ്കോയിലേ ക്ലാറിനെക്കാൾ, ഒരു എംസ്റ്റീഷ്യകപ്പൽ സേനാപതി തന്നേ ഭാഗ്യവാൻ, എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ക്ലാർ ഒരിക്കൽ, സ്വേദനുകാരോടു യഥാർത്ഥകടൽയുദ്ധം ചെയ്തു, ബോസ്ഫിക്കു കൈക്കലാക്കുമെന്നുള്ള വിചാരം അന്നു ചെന്നില്ല. അതുമല്ലാതെ ബ്രിതന്തീഷ്യരാജാവു താൻ എല്ലായ്പോഴും ഹോലാണ്ടിലേക്കു കേറിപ്പോകുന്ന ആ വിശേഷപ്പെട്ട ചെറിയ കപ്പൽ അവനു സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. പത്രോസ ബുർഗ്ഗിൽവച്ചു മാണ്ടു ഇടവ മാസം ഒടുക്കം ൦രം കപ്പലേൽ തന്നെ കേറി, ഹോലാണ്ടിനു തിരിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ മൂന്നു പടക്കപ്പലുകളിലേ വകെക്കു കപ്പിത്താന്മാരെയും, കച്ചവടക്കപ്പലിലേ വകെക്കു ൪൫ കപ്പിത്താന്മാരെയും, ൪൦ പട്ടാളഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും, ൩൦ മാലുമികളെയും, ൩൦ ശസ്ത്രവൈദ്യന്മാരെയും, ൨൫ പീരങ്കിവെടിക്കാരെയും, മുന്തറിച്ചിലപ്പാനും കൌശലപ്പണിക്കാരെയും അവനോടുകൂടെ കൊണ്ടുപോയി. യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ പണികൾക്കു മിടുക്കന്മാരായ ഇവർ, രാജാവിന്റെ കപ്പലേൽതന്നേ ഹോലാണ്ടിൽനിന്നു അക്കയിൻജലിന്നും അവിടെനിന്നു അവരവരുടെ വേലകൾകൊണ്ടു അവശ്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും പോകയും ചെയ്തു. അന്നത്തേതിൽ പിന്നെ റഷ്യാരാജ്യത്തു ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന മഹിമകൾക്കൊക്കെക്കും മൂലം, അന്നു ആ മഹാനായ

THE FORCE OF HABIT.

Constant experience tells us that both our minds and our bodies are greatly influenced by habit. Few expressions come oftener to our lips than "he is used to it," "he is inured to it," "it is nothing new to him", and so forth. A slave will work without fear under a sun that would kill a brahmin, and a king may be unmoved under flattery that would affect a subject very differently. Nay, habit will produce, not only contentment, but absolute pleasure, in that, which once perhaps was regarded with aversion. Hence our immortal Shakespeare puts such words as these into the mouth of one of his characters,

> "How use doth breed a habit in a man!
> This shadowy desert, unfrequented woods,
> I better brook than flourishing peopled towns:
> Here can I sit alone, unseen of any,
> And, to the nightingale's complaining notes,
> Tune my distresses, and record my woes."

Our whole education for life is, indeed, the result of habits acquired. It has been truly said that "habit is a second nature:" and how it is that some men become such slaves to certain acquired habits—which in fact is true, more or less, of every one of us—is a curious problem to solve.

In the first place there can be no doubt that habit can produce absolute and permanent changes in the condition of the body. These changes are according to certain laws of nature, connected by a wise Providence with our constitutions, which, though we cannot analyse them, are yet sufficiently manifest from their results. For instance, it is perfectly well known, that the body has the power of adapting itself to certain changes, to which it may become subject, and which in time produce a different effect from what they did at first. A person going at once from the plains to the Neilgherries will find the cold at first perhaps absolutely painful, while after some time the same amount of cold has a much less perceptible effect on the feelings, and at last becomes so pleasant, that it is difficult to believe that the cold has not moderated since it was first experienced. Again, many drugs, which at first produce a certain effect on a patient, must often be multiplied many times to produce the same perceptible effect, after the body has been accustomed to their influence. Tobacco and opium must be increased greatly in quantity to produce the same effect on a person long habituated to their use, as many unhappily are, which they did when first indulged in. In both

the cases mentioned, the body must have undergone some real change.

Again, many parts of the body become permanently strengthened by habitual use, and permanently deteriorated by habitual neglect. A native of this country can move the great toe laterally, so as to be able to pick up a pin with facility between that toe and the next: while a European will find, that, from having his foot always confined by a shoe, this power of the muscle is totally lost. The acquired power of brilliant performance on a musical instrument, the sleight of hand of the juggler, the power of balancing the body on the tight rope, and a thousand other acts, the ability to perform which results from habit, are instances of permanent changes taking place in the body itself, which, though often imperceptible, are not the less real. Such changes are, however, sometimes perceptible enough; as for instance we may see by comparing the leg of a rope-dancer with that of an Indian carpenter; the muscle of the former will be found to be hard, well developed, and tense, while that of the latter most probably will be flabby and relaxed.

So far we have only illustrated the fact, that influences habitually applied cause real changes in the condition of the body. It has however been further observed, that, when the body has thus become habituated to an influence, it involuntarily demands a recurrence of that influence, the demand being conveyed under what has been called the *pain of habit*. Any pleasure, however slight and moderate, if frequently reiterated for a long time, has the power of thus producing in us *a want*, which is only satisfied by the recurrence of the custom, whatever it is, that causes the pleasure. We have somewhere read of a sailor, who, having relinquished the sea for a country life, constructed in his garden an artificial mound with a level summit, resembling most accurately the deck of a ship, not only in size but in shape, where he took his daily exercise. So strong may be the force of habit. Habits of thought too, as the pursuits of virtue and knowledge, equally grow upon us: nor indeed are those mental pursuits, which have a vicious tendency, less likely to become strengthened by custom.

Now whether the pain of habit has its seat chiefly in the body, or in the mind, may perhaps be difficult of discovery: but this at least is certain, that the mind is very deeply implicated. Whether, for instance, it be that the body, having been lifted out of its equilibrium, as it were, by some habit, and having always the tendency to return to its normal state, finds the return painful, and so again demands the influence, which caused the displacement of equilibrium, to maintain it still; or whether it be that the mind is possessed of an innate conservativeness; or whether both these causes

are at work, we are not philosophical enough to determine but certain it is that, if the body is susceptible of real chang in its constitution from habitual influences, the mind is n less susceptible of the same. For instance, if a person, wh has been long in the habit of using tobacco, suddenly deprive himself of it, the result is not so much bodily discomfort, a a really considerable mental disturbance, arising from the *pai of habit*, the silent, but involuntary, demand for the recu rence of the old influence. Perhaps the most striking an melancholy instance of the effect on the mind of a habit solel connected with the body, is to be found in the case of poo Coleridge. 'What an iron power the use of opium had ove Coleridge, though mentally so gifted a man, is evident fro this, that at the very time when he was living with a frien at Bristol, who was reducing his quantity of opium gradually at Coleridge's own request, in order that he might conqu the habit of taking it, such was his weakness of purpos through indulgence, that he was all the time secretly pur chasing and using large bottles of laudanum, contrary to a his better judgment. His own description of himself, whe under the influence of this fearful habit, and, though fille with remorse, incapable of breaking through it, is sad in th extreme,—"That one habit," he says, "involved him in a host other sins—breach of promise, nay too often actual falsehood and ingratitude to his Maker and to his benefactors." "Con ceive," he says again, "a poor miserable wretch, who for man years has been attempting to beat off pain by a constan recurrence to a vice, which reproduces it; conceive a spir in hell, employed in tracing out for others the road to th heaven from which his crimes exclude him; in short conceiv whatever is most wretched, helpless, and hopeless, and yo will form a tolerable notion of my state." What we wis particularly to draw attention to is this, that though Coleridg knew and confessed that his habit of taking opium was t the bottom of all this misery, he had not strength of purpos enough to renounce it; in fact long habit had given inclinatio the dominion over reason; and whenever this is the case man's moral character is gone.

Lastly, it remains to be remarked, that not only are bot body and mind permanently affected by long continued habit but the habit becomes increasingly pleasant, so as to exercis from this cause only an absolute fascination over us. Indee it has often happened that, from simple force of habit, em ployments, which were at first irksome, have become absolutel pleasurable: and whatever occupation is in any degr pleasurable, becomes increasingly so by reiteration. We cann but observe here, that it is evidently a wise and benevolen provision of Providence, that man should have a law implant

in his very constitution, which causes his habitual occupations to become, as it were, a second nature to him, so that many occupations, not in themselves capable of yielding much pleasure, become a pleasure simply through force of habit. So, for instance, in the study of literature, what was at first irksome and difficult becomes a source of delight.

The most important lesson, however, for us to gather from these considerations is, that habits of all kinds are a powerful *moral* training for good or evil. Every influence which we allow habitually to affect us, will leave a permanent impression upon us, and will become so much a part of our natures, that we shall with the utmost difficulty, if indeed it be not in many cases impossible to shake it off. Whatever becomes habitual influences the character. How careful then should we be to guard against indulgence in profitless habits, by which the mind may insensibly grow to prefer vice to virtue, and be led to sacrifice the pleasures of duty for delights of a much lower kind. From what has been advanced above it must be evident that if an inclination be indulged, it gains an absolute ascendency over us: how important then it is for us to keep our inclinations under constraint, lest inclination, as in Coleridge's case, get the better of reason. And how absolutely necessary it is for us to cultivate habits of virtue in this life; for whatever be the state of the soul at death, in that state will it enter upon another phase of existence. This life is a term of probation and training: and the seeds that we sow now in our natures will grow and blossom in the world to come. Those who habitually love, honor, and trust in God, and put their soul's safety for eternity in the hands of Him who has atoned for their sins, and strive by God's help, and in dependence on the influence of the Holy Spirit, to live virtuously and conquer all sinful inclinations, will be prepared for God's more immediate presence: while those who have been long under the influence of habits of selfishness, lust, deceit, and malice, and aversion to all that is good, will but have kindled in their own bosoms the "fire that can never be quenched," and will have rendered themselves only fit for that place, where "the worm that never dies" is the ***habitual sin***, and its remorse.

(മിന്നൽകമ്പി എന്നു നടപ്പായി പറഞ്ഞുവരുന്നു)

വിദ്യുത്താരയന്ത്രപ്രമാണം.

ലോകത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്കു, വിദ്യുത്താരയന്ത്രം മുഖാന്തരം വർത്തമാനം അറിയിക്കുന്നതിനുള്ള വേഗതയെക്കുറിച്ചു, വായനക്കാർ മിക്കവരും നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യം തന്നെ സംശയമില്ല. കൊച്ചിയിൽ അത്രടം പോയിട്ടുള്ള ആളുകൾ, തൂണുകൾ മേൽ കൂടെ നെടുനീളെ ഇട്ടിരിക്കുന്ന കമ്പികൾ കാണുകയും, അവയിൽ കൂടിയാകുന്നു വർത്തമാനം അയയ്ക്കുന്നതു എന്നു ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യാതെ ഇരിക്കയില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ വിദ്യുത്താരയന്ത്രം വഴിയായി വർത്തമാനം പോകുന്നതു എങ്ങനെ എന്നു വായനക്കാരിൽ വല്ലവരും സൂക്ഷ്മത്തോളം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ചുരുക്കം ആളുകൾ മാത്രമേ കാണൂ. ആകയാൽ നമുക്കതുലോം വിലമതിക്കത്തക്ക ഒരു യന്ത്രത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെ കുറിച്ചു കഴിയുന്നേടത്തോളം തെളിവായി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു നോക്കാം. ഒന്നാമതു തന്നെ എംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ വോല്ട്ടായിക്ക ബാത്തറി എന്നു പറയുന്നതിനെ കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. അതിന്നു ആ പേർ വന്നതു, അതിന്റെ യന്ത്രകനായ വോല്ട്ടായിൽ നിന്നാകുന്നു; ആകയാൽ ഇന്നു മുതൽ മലയാളത്തിലും വോല്ട്ടികയന്ത്രം എന്നു അതിന്നു നാം പേർ വിളിക്കുന്നു. ഒരു വോല്ട്ടികയന്ത്രം പല വിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാം; എന്നാൽ താഴെ പറവാൻ പോകുന്ന വഴികയ്ക്കാം എളുപ്പമായുള്ള വഴി മറ്റൊന്നില്ല. പത്തു സ്പടികപ്പാത്രം എടുക്കേണം; പിന്നെ നന്നാലു അംഗുലം നീളത്തിലും ഒരു രണ്ടു അംഗുലം വീതിയിലുമായിട്ടു പത്തുപത്തു ചെമ്പുതകിടുകൾ കണ്ടിച്ചെടുത്തു, ആ ഇരുവകയിൽനിന്നും ഓരോ തകിടു എടുത്തു മാറ്റി വെച്ചും വെച്ചു; ശേഷിച്ചതകിടുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിവിളക്കേണ്ടതും പ്രകാരമാവിതു, നാലോ അഞ്ചോ അംഗുലം നീളവും മുക്കാൽ അംഗുലം വീതിയുമുള്ള വേറെ ൻ ചെമ്പുകമ്പികൾ വെട്ടിയെടുത്തു, അവയിൽ ഒന്നിന്റെ ഒരറ്റത്തു മൻ കണ്ടിച്ചു വെച്ചതിൽ

ഒരു ചെമ്പുതകിട്ടും, മറേറ അറേറത്തു നാകത്തകിട്ടിൽ ഒ
ന്നും വെച്ചു, കൂട്ടിവിളക്കുമ്പോൾ, ആ ചെറിയ ചെമ്പു
കമ്പിയുടെ ഒരറേറത്തു ഒരു നാകത്തകിട്ടും, മറേറ അറേ
ത്തു ഒരു ചെമ്പുതകിട്ടും വരും. ഇങ്ങനെ ആ എല്ലാ തകി
ട്ടുഖണ്ഡങ്ങളും കൂട്ടിവിളക്കേണം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ
വെച്ചുവിളക്കുന്നതു, തകിട്ടുകളുടെ പീഠി കുറെഞ്ഞു വിള
മ്പുകളിൽ ആയിരിക്കേണം, പിന്നെ തകിട്ടുകൾ തമ്മിൽ
കൂട്ടി വിളക്കിയതായ തകിട്ടുകമ്പിയെ അഡ്വത്താകാര
മായിട്ടു പിടിച്ചുവളെക്കേണം, അപ്പോൾ ആ ചെമ്പുത
കിട്ടും നാകത്തകിട്ടും തമ്മിൽ ഒരു പോലെ അടുത്തു, സമാ
ന്തരങ്ങളായി നീളും. പിന്നീടു സ്ഫടികപ്പാത്രങ്ങൾ പത്തും
എടുത്തു കൂട്ടി വിളക്കപ്പെട്ട തകിട്ടുകൾ ഇടത്തു വശത്തേ
ഒന്നാം പാത്രത്തിൽ ചെമ്പുതകിട്ടും, രണ്ടാം പാത്രത്തിൽ
നാകത്തകിട്ടും, ഇരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം, അവയെ ഓരോ
അംഗുലം അകലെ ചൊവ്വിനു നിരത്തിവെക്കേണം. പി
ന്നെയും വേറേ ഒരു ജോടു തകിട്ടുകൾ എടുത്തു അവയെ
രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും പാത്രങ്ങളിലായിട്ടു, അ
ങ്ങനെ ആ തകിട്ടുകൾ എല്ലാം, ചെമ്പുതകിട്ടുകൾ പാത്ര
ത്തിന്റെ വലത്തുവക്കത്തും, നാകത്തകിട്ടുകൾ എല്ലാം പാ
ത്രത്തിന്റെ ഇടത്തുവക്കത്തുമായിട്ടു പത്തുസ്ഫടികപ്പാത്ര
ങ്ങളിലും വെക്കേണം. ആ തകിട്ടുകൾക്കു തമ്മിൽകുറെഞ്ഞ
പക്ഷം ഓരോ അംഗുലം ഇട കിടക്കയും വേണം. അ
പ്പോൾ ആ പാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ചെറിയ പാലങ്ങളാൽ
എന്ന പോലെ തകിട്ടു ജോടുകളാൽ യോജിച്ചിരിക്കും. പി
ന്നെ ഇടത്തുവശത്തു അറേറത്തെ പാത്രത്തിന്മേൽ ഇട
ത്തേ വക്കത്തു, മുൻപിൽ കൂട്ടിവിളക്കാതെ നീക്കി വെച്ചി
രുന്ന രണ്ടു തകിട്ടുകളിൽ നാകത്തകിട്ടും, വലത്തുവശ
ത്തേ അറേറത്തു പാത്രത്തിന്റെ വലത്തുവക്കത്തു ചെമ്പു
തകിട്ടും, ഒന്നു മറേറാന്നോടു മുട്ടിയിരിക്കാതെ ഇടയിൽ കി
ടേശാ മരപ്പലകയോ വെച്ചു, വെക്കേണം. ആയതല്ലെങ്കിൽ
രണ്ടേറേത്തുമുള്ള പാത്രങ്ങളിൽ അരയിടം മണൽ ഇട്ടാ
ലും മതി. പിന്നെ ശേഷം പാത്രങ്ങളിൽ ഒക്കെയും കാ
ലിടം വെള്ളം ചരിച്ചു, അതിൽ പതിനാറോ ഇരുപതോ
പങ്കിൽ ഒരു പങ്കു യവക്ഷാരമല്ലവും ചേക്കേണം. നന്നാ
കട്ടപ്പുമുള്ള വിനാഗരി ആയാലും കൊള്ളിക്കാം. യന്ത്രത്തി
ന്റെ കോപ്പുകൾ ഇത്രയുമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒരു യന്ത്രത്തി
ന്റെ അങ്ങേ അറേറവും ഇങ്ങേ അറേറവും കൂടെ ഒരു ക

മ്പിയോ ചങ്ങലയോകൊണ്ടു യോജിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ, അതിന്റെ ബലം കാണാം. അതിന്റെ ശക്തി അറിയണമെങ്കിൽ, കൈവിരൽ നനച്ചുംകൊണ്ടു, ഒരുകൈ ഇടത്തു വശത്തേ അറ്റത്തിരിക്കുന്ന തകരത്തകിട്ടേലും, ഒരു കൈ വലത്തുവശത്തേ അറ്റത്തിരിക്കുന്ന ചെമ്പുതകിട്ടേലും വെച്ചാൽ ട്ടുജങ്ങളിൽ ഒരു ഇളക്കം ഉണ്ടാകും. അതുണ്ടാകുന്നതു യന്ത്രത്തിലേ വിദ്യുദ്രാവകം കയ്യിൽകൂടെ കേറുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു.

എന്നാൽ യന്ത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരം ദ്രാവകം കൊണ്ടാകുന്നു വിദ്യുത്താരയന്ത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്നതു. ഒരം യന്ത്രത്തിന്റെ രണ്ടറ്റവും തമ്മിൽ ഒരു കമ്പികൊണ്ടു യോജിപ്പിക്കുമ്പോൾ, യന്ത്രത്തിന്റെ അങ്ങേ അറ്റം മുതൽ ഇങ്ങേ അറ്റം വരെ വിദ്യുദ്രാവകം കൂടെ അദൃശ്യമായി ഓടുന്നതുകൊണ്ടു, ഒരു അയസ്കാന്ത സൂചി കമ്പിയുടെ അടുക്കൽ വെച്ചാൽ, അതിന്റെ മുന തിരിഞ്ഞു കമ്പിയുടെ നേരേയായി വരും. വിദ്യുത്താരയന്ത്രത്തിനു ഒരു സൂചിയിൽ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരം അനക്കം തന്നേയാകുന്നു മിക്ക വിദ്യുത്താരയന്ത്രങ്ങളിലും വ്യാപിക്കുന്നതു. യന്ത്രത്തിനു ശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിന്നു മറ്റേ അറ്റംവരെ എത്ര വളരെ നാഴിക വഴി ഉണ്ടായിരുന്നാലും, ഒരു ക്ഷണം നേരംകൊണ്ടു വിദ്യുദ്രാവകം കമ്പിയിൽ കൂടെ എത്തിക്കാം. എന്നാൽ കൊച്ചിയിൽ ഒരു ശക്തിയുള്ള യന്ത്രം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടു, അതിന്റെ ഒരറ്റത്തേ ചെമ്പുതകിട്ടേൽനിന്നു ഒരുകമ്പി തിരുവനന്തപുരം വരെ നീട്ടി, മറുവഴിയായി തിരികെ കൊച്ചിയിൽതന്നെ കൊണ്ടുവന്നു, മറ്റെ അറ്റത്തെ നാകത്തകിട്ടേലും വെച്ചാൽ, ഒരു ഞൊടിക്കകം കമ്പിയുടെ ഒരറ്റത്തുനിന്നു മറ്റെ അറ്റം വരെ വിദ്യുദ്രാവകം ഓടും. ആ അയസ്കാന്ത സൂചി കമ്പിയോടടുപ്പിച്ചു എവിടെ എങ്കിലും വെക്കേണ്ടും വിധത്തിൽ വെച്ചാൽ, വിദ്യുദ്രാവകം കമ്പിയിൽ കൂടെ ഓടുന്ന സമയത്തു ആ സൂചി തിരിയും.

എത്രയും പ്രയാസം കുറഞ്ഞ വിദ്യുത്താരയന്ത്രം കൊച്ചിയിൽനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു വെക്കേണമെങ്കിൽ, എന്തു ചെയ്യേണം. ഒരം യന്ത്രത്തിനു ഇപ്പോൾ പലടത്തും പല വിശേഷങ്ങളും കൂടീട്ടുണ്ടു. അതൊക്കയും പടങ്ങൾ കൂടാതെയും മുതക്കമായിടം പറഞ്ഞു മനസ്സി

ലാക്കാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ കാണ്മായ പ്രപഞ്ചം ഇതു ത
ന്നെ. രണ്ടു സ്ഥലത്തും ഓരോ അയസ്കാന്തസൂചി ക്രമ
പ്രകാരം കമ്പിച്ചുരുളിൽ വെച്ചു, ആ കമ്പിയുടെ ഒരു അ
റ്റം മറ്റേ സ്ഥലത്തേ യന്ത്രത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തു പിടി
പ്പിക്കേണം. മറ്റേ അറ്റം യന്ത്രത്തിന്റെ മറ്റേ അറ്റ
ത്തു ഇഷ്ടം പോലെ യോജിപ്പിപ്പാനും വേർപിരിപ്പാനും
തക്ക വിധത്തിലും വെക്കേണം. പിന്നെ കൊച്ചിയിൽ
ഇരിക്കുന്ന ആൾ കമ്പിയുടെ വിട്ടു കിടക്കുന്ന അറ്റം സൂ
ത്രത്തോട് ചേർത്തുവെച്ചാൽ, അപ്പോൾ വിദ്യുദ്രാവകം
കമ്പിയിൽ കൂടെ ഓടി തിരുവനന്തപുരത്തു ഇരിക്കുന്ന
സൂചിയെ അനക്കും. നിശ്ചയം. പിന്നെയും ഇടത്തുവ
ശത്തേ കമ്പി യന്ത്രത്തിന്റെ വലത്തേ അറ്റത്തും, വല
ത്തുവശത്തേ കമ്പി യന്ത്രത്തിന്റെ ഇടത്തേ അറ്റത്തും,
വെച്ചാൽ, ആ സൂചി നേരെ മറിച്ചു അനങ്ങും, ഇങ്ങ
നെ ഓരോ തര അനക്കങ്ങൾ കൊണ്ടു, ഓരോ തര വാ
ക്കുകൾക്കും അക്ഷരങ്ങൾക്കും അടയാളങ്ങളായിട്ടു, രണ്ടേ
ടിക്കിലും ഇരിക്കുന്ന ആളുകൾ തമ്മിൽ സമ്മതിച്ചാൽ
അതു മുഖാന്തിരം തമ്മിൽ വർത്തമാനം അറിയിക്കാമെന്നു
ഇതു തെളിവാകുന്നു.

പോല്ലികയന്ത്രത്തിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന വിദ്യുദ്രാ
വകത്തിന്റെ മറ്റൊരു ലക്ഷണം, അതിനെ മയമുള്ള
ഒരു ഇരിമ്പു ചണ്ഡത്തിൽ കോറിയാൽ, അക്ഷണം ത
ന്നെ ആ ഇരിമ്പു അയസ്കാന്തമായി തീരുകയും, ആ
വിദ്യുദ്രാവകം അതിൽ ഇരിക്കുന്ന നാളൊക്കെയും അ
തിനു ആകർഷണശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അ
കയാൽ ഒരു ഇരിമ്പു നൂലുകൂ കുതിരയുടെ ലാടയാകൃതി
യിൽവളെച്ചു, അതിനെ ആ യന്ത്രത്തിന്റെ അറ്റങ്ങൾ
തമ്മിൽ യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായ കമ്പികൊണ്ടു ചുറ്റി
യാൽ, അതു നന്നാ ശക്തിയോട് ആകർഷിക്കുന്നതായി
തീരുന്നു. ആ കമ്പി ആ യന്ത്രത്തിൽനിന്നു അഴിച്ചെടു
ത്താലും, ആ ഇരിമ്പിൽ ആ ആകർഷണ ശക്തി ഇരിക്കു
ന്നു. അതുകയാൽ ഒരു വഴിയിൽ അത്രേ അനക്കമുണ്ടാക
യും, സംസാരയടയാളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു
അതുകൊണ്ടു വിദ്യുത്കാരയന്ത്രത്തിന്റെ രഹസ്യം ഇതുത
ന്നെ. പോല്ലികയന്ത്രം കൊണ്ടു സ്രാപിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യു
ദ്രാവകം മുഖാന്തരം, തൂലോം ദൂരമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇരി
ക്കുന്ന ഒരു സൂചിയിലോ, വെറിയ ലോഹപദാർത്ഥങ്ങ
ളിലോ, ഒരു ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു അനക്കമുണ്ടാകുന്നു.

THE FLOWER AND THE STREAM.

O stay, O stay, sweet flower, that bloomest
So delicate, fair gift of God;
I cannot bear to think the morrow
Shall find thee wither'd on the sod.

I cannot stay, I must away,
Where all my sisters too lie dead;
Their beauty, once so bright, has fled;
I too must droop, as well as they,
I must away, I must away!
But see! again I may revive,
And live once more a brilliant flower;
For death is but new life in bud;
So God has will'd; such is His power.
But first I must in part remove,
And float upon the buoyant air;
In part be melted in the dew,
Ere I again can bloom so fair:
Else must the ground for ever be
A tomb for me.

O stay, O stay, sweet stream, that restest
Never on thy liquid wing:
I cannot bear to see thee dropping
Ever from thy crystal spring.

I cannot stay, I must away,
Where all my brethren are at rest;
They slumber on the ocean's breast;
I too must go, as well as they,
I must away, I must away!
But see! upon this mountain side
One day I may again return,
To kiss the flowers with gentle rain,
And once more mingle in the burn.
But first up from my ocean bed,
To steal a glory from the sun,
Towards Heaven my course must be begun:
Else must I toss, where tempests dread
Howl round the dead."

Thou, man, art like the flower and burn;
No tears of love thy course can stay;
No voice can bid thy years delay:
And would'st thou to this earth return,
When it has donn'd its summer dress,
Thou first must trim thy wing to rise
On angel-pinions through the skies;
Thou first must bathe thee in the light,
That clothes the "Sun of Righteousness:"
Or death will be thy endless night,
Thy night of living nothingness.

ക്രിസ്തുവിനെ സ്തുതിക്കുന്നു.

ഭൂതങ്ങളെയും രോഗങ്ങളെയും ശമിപ്പിക്കുന്നവനായ
ക്രിസ്തുനാഥനിൽ കടാക്ഷപാതമുണ്ടാകുന്നു

ചീർത്തനിൻമനസ്സലിവിനൊത്തപോലെനീമമ
ചീർത്തകറമൊകയുംമറച്ചരുൾകപാലക
കറകളിൽമത്തിൽനിന്നധൈര്യതനാകിയെന്നെനീ
മറയേമതിലിനിക്കശ്രദ്ധനാകകെന്നടെ
തെറുകളഖിലവുംസുവേദ്യമായിവന്നമെ
മറുമെൻറപാപമെൻറൻപിലെല്ലാനിത്യവും
നിന്നോടത്രെഞാൻപിഴെച്ചനിൻറകൺകൾകാണ്കയി:
ചണ്ഡപാതകത്തെയുച്ചപ്പെടുത്തെല്ലമെന്നിയെ
ചെയ്കകഷ്ടമായതിന്നുപേക്ഷമെന്നരുൾനീ
നീതിനിൽക്കലതയുള്ള നല്ലദ്ധ്വിയാകുവാൻ
കാങ്കണാനകൃത്യകൃത്രിമത്തിലുത്തവിച്ചഹൊ
പങ്കമോടുമജ്ഞനനിശ്ചമേറുതെന്നെയും
നേരുവേണമുള്ളിലെന്നുനിന്നസ്തിലാഗ്രഹം
തെതരുസെതിരിച്ചുറിവുനല്കുമെല്ലൊനീമമ
സോപ്പിനാലെയെന്നെനീതുളിച്ചുശുദ്ധനാക്കുക
അപ്പൊഴുസപ്രസന്നനാകുമില്ലകിണ്ണതെല്ലുമമ
സ്തോതനാക്കമെന്നെയെങ്കിൽഞാനതിൻറെരുമയായി
ശ്വേതനായുവിച്ചിടുംഹിമത്തിലുമധികമായി
കേൾക്കമാറരുഗ്രഹിക്കതോക്ഷശബ്ദമെങ്കിലെൻ
തവൽകരുതകൽത്തസ്ഥിതുക്ഷിപ്തമമെപ്പൊഴെ
നീങ്കിനിൻമുഖത്തെയെന്നകില്പിക്ഷത്തിൽനിന്നുനീ
മാസ്സുയെന്നകൃത്യമൊകയുംതവകരുണയാ
ശ്രദ്ധയുള്ളൊരുള്ളമെന്നിലാസ്ഥയാപടെച്ചുനീ
പുത്തനാക്കകെന്നിൽനൽസ്ഥിരതയുള്ളരൂപിയെ
തള്ളരുതെയെന്നെനിൻറെസന്നിധിയിൽനിന്നുനീ
നല്ലനിന്നരൂപിയെന്നിൽനിന്നുനീയെടുകൊലാ
നിൻറെരക്ഷാതോഷമേകിനിങ്കിനിത്തിരികന്നീ
നിൻറെനല്ലുവിതാങ്ങുമാറുമേകുനീമമ
അപ്പൊഴുതനിക്രമത്തിൽവാസമുള്ളവക്കുനിൻ
നല്ലടവിയെപ്പഠിക്കമാറുചെയ്യുനാകയാൽ
നിങ്കലേക്കുവന്നിടുമനന്തിനിഞ്ഞുപാപികൾ
നിൽകഴൽത്തമുരിണനദീപ്തിനുനിത്യവും
ഹന്യനികിമോചനംതരികയെൻറെരക്ഷക
സത്യമെൻരസനനിൻറെധന്യമോത്തുപാടുമേ
എൻറെചുണ്ടുനിൻറെനല്ലശ്രഹാൽതുറക്കകിൽ
നിൻറെനൽസ്തുതികളെപ്പുകഴ്ത്തുമെൻറെനാവുപോൽ
കാലത്തപ്പണത്തിലില്ലപ്രീതിതെപ്രസിദ്ധമാം
പൂയിൽദഹിച്ചിടുംബലിയിലുരുചിനഹി
അല്ലയെങ്കിലില്ലകില്ലനല്കയാസ്ഥയോടുഞാൻ
ചൊല്ലെഴുംബലികഴിക്കമായിരുന്നഞാൻതവ
മൈവെതപ്പണാംനറുങ്കിയുള്ളരുപിതന്നെയാം
മൈവറെചതെത്തുടെഞ്ഞുഴുതെന്നീന്യജിച്ചിടാ
സീയനുകരുണചെയ്തുനിൻഹിതത്തിനൊത്തപോൽ
നായകരുചിച്ചരുൾകശാലെമിൻറെരിത്തിയെ
അപ്പൊഴുനീതിയർപ്പണത്തിലുംബവരുചി
മുല്ലയുടെശേഷകായഹോമതുപ്പണത്തിലും
ശൃംഗവുംകളുമുള്ളനല്കുറെരയവർ
ഭംഗിയിൽകഴിക്കമെല്ലൊനിൻറെപിഠപ്രാലക.

നാനാർത്ഥം.

സന്മാർഗ്ഗോപദേശം. മഹാരുഷ്യകത്തിൽനിന്നു മലയാഴ്മയിലേക്കു വി. ലക്ഷ്മണരായർ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി തിരുവനന്തപുരത്തു അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്ന സന്മാർഗ്ഗോപദേശം എന്ന നല്ല ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ ഒന്നു ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ വന്നു ചേർന്നു. ഞങ്ങൾ അതിനെ സന്തോഷത്തോടു വായിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ സന്മാർഗ്ഗത്തിനു ഒന്നാകുമ്പോലെയും മനസ്സിൽ ആകുന്നതിനു പ്രയാസമില്ലാതെയുള്ള പ്രകരണങ്ങൾ തോന്നിയതിൽ വഴിവുവന്നതുമല്ലാതെയും ഉപകാരം തന്നെ. എന്നാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും സൂത്രവിദ്യയും ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം എത്തു എന്നും അതു മുഖാന്തരം സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വർദ്ധിക്കുന്നുവോ എന്നും കട്ടിപേർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. മൂഢത ഭാഗ്യം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവർക്കും സംഭവം നേരേ ഒരു ഉപദ്രവം എന്നും തോന്നുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരു മുഖാന്തരത്തോടുള്ള മനസ്സിന്റെ പാരുതകർ അന്യഭാഗത്തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സർവ്വരും സമ്മതിക്കും പാണുള്ളു. കിഴക്കൻ കാട്ടിൽ പാർക്കുന്ന മലമ്പണ്ടാരങ്ങളും ഇറവരുടെ പട്ടണങ്ങളിലേ നിവാസികളും തമ്മിൽ എത്ര വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്നു. അവർ തങ്ങൾക്കു പാർക്കുന്നിനു ഗ്രഹകൾ അല്ലാതെ ഭവനങ്ങൾ ഇല്ലായ്കയാൽ പലപ്പോഴും കട്ടവാതെയായ ഒരുമൃഗങ്ങൾക്കു ഇരയായിപ്പോകുന്നു. അവർക്കു ഉപജീവനത്തിനു വേട്ടയാടിയും ഫലമൂലാദികൾ തേടിയും യത്നത്തോടു കിട്ടുന്ന സംഭാഗ്യക്ഷോണമല്ലാതെ കൃഷി കച്ചവടത്താൽ സ്ഥിരമായും സമ്പാദിയായും വന്നു ചേരുന്നു ക്ഷോണസാധനങ്ങൾ ഒന്നും അവരുടെ ആധീനത്തിൽ ഇല്ല. നേരേ മറിച്ചു നാട്ടിലേ കുടിയാനവന്മാരിൽ എത്രയും ദരിദ്രന്മാരതന്നെയും ഇങ്ങനെയുള്ള പാണുകേടിൽനിന്നു കഴിവുള്ളവരാകുന്നു. കാറും മഴയും വരുമ്പോൾ കഷ്ടിനം വിരെച്ചും ചാകാതെ വല്ലവരുടെയും പടിപ്പുരയിൽ കയറി കിടന്നിട്ടെങ്കിലും അവർക്കു രക്ഷപ്പടും. പശിദാഹങ്ങൾ ബാധിക്കുമ്പോൾ ഭിക്ഷ യാചിച്ചുകിട്ടുന്നതുകൊണ്ടെങ്കിലും തങ്ങളുടെ ജീവനെ പട്ടിണിക്രൂടാതെ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുപോകാം. മാനക്ഷയമിനം സാധാരണമായി കീഴ്പ്പെടിരിക്കുന്ന മഹാരോഗങ്ങൾ അവർക്കവന്നു പിടിപ്പെടുമ്പോൾ വല്ല ധർമ്മ ചികിത്സപ്പുരയിലും അവരെ കൈക്കൊള്ളുമായിരിക്കും. ഒരു നല്ല വകുപ്പും തമ്മിൽ സുഖാനുഭോഗങ്ങളുടെ ഉപകരണങ്ങളിൽ ഇത്ര വ്യത്യാസം വന്നിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതു അവരുടെ സാധാരണമായ മൂഢതയും ഇവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന വിദ്യാവർദ്ധനവും ആകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ വിദ്യാവർദ്ധനവിനാലേ സുഖാനുഭോഗത്തിനുള്ള ആന്തരപാത്രതകളും ബാഹ്യോപാദാനങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നു എങ്കിലും അതിനൊപ്പമായി ഭാഗ്യം സാക്ഷാൽ വർദ്ധിച്ചേ കഴിയു എന്നില്ല. കോയിക്കൽ വസിച്ചു കോലാഹലത്തോടു വാഴുന്ന പ്രഭുവും കൊട്ടകൾ കിടന്നു അരിക്കിച്ചു കഴിയുന്ന പുലയനും തമ്മിൽ സുഖാനുഭോഗത്തിൽ പുറമേതോന്നുന്നിടത്തോളവുള്ള വ്യത്യാസമില്ല. സന്തോഷം മനോവൃത്തിയാകയാൽ രാജാവിന്റെ മനസ്സിനെ അധികത്തിൽ മാത്രം സന്തോഷിക്കുന്നതും അടിയാന്റേതിനെ അല്പത്തിൽക്രടയും സന്തോഷിക്കുന്നതും ആയിട്ടു ആകുവാൻ സൂക്ഷ്മവിചാരത്താവിന്നു കഴിയും. വിദ്യാഭ്യാസത്താലേ മനസ്സിന്റെ പാത്രതകൾ വർദ്ധിക്കുന്നതോടും അതിനെ തൃപ്തിയാക്കുന്നതിനു ബാഹ്യ വിഷയങ്ങളും ക്രമത്തിനു വർദ്ധിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. പനിനീർപുഷ്പത്തിന്റെ നിറവിശേഷം മാത്രം കണ്ടുരസിപ്പാനേ ഒരു ശിശുവിനു കഴിയു. ഒരുയുവരു അതിന്റെ വാസനഗുണവുമതു കൃതിഭംഗിയും കൂടെ ഗ്രഹിപ്പാൻ പ്രാപ്തനാകുന്നു. എന്നാൽ നിറവും മണവും അഴകും വിചാരിച്ചു രസിക്കുന്ന യുവാവിനു നിറം കണ്ടു മാത്രം ഉല്ലസിക്കുന്ന ശിശുവിനെക്കാൾ സന്തോഷത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതെക്കു കൃതൽ വരേണമെന്നില്ല. പാത്രങ്ങളുടെ വർദ്ധിപ്പുപോലെ വസ്തുകൾ കൊള്ളുന്നതിൻ വണ്ണം മനസ്സിന്റെ വിസ്തീർണ്ണതെക്കു തകവണ്ണം അതിനെ തൃപ്തിയാക്കുന്നതിനുള്ള സാധനങ്ങളും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രാന്ത്രികൃൻ നോമെയുറിയിലേ ആധിപത്യം നടത്തുന്നതിനെക്കാൾ തന്റെ സ്വന്തകൈകൊണ്ടു തന്നേക്കാളുപരിയി ഉപജീവനം

ലഭിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടു. മഹാനായ അലക്സാന്ദ്ര ലോകമൊക്കെ ജയിച്ചു ചക്രവർത്തിയായി വാഴുന്ന സമയത്തും ലോകം ഇത്ര ചെറുതായിപ്പോയെല്ലോ എന്നപറഞ്ഞു പ്രലപിച്ചു. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം മനുഷ്യരെ അല്പ സന്തുഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനും പകരം അവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു അതു അവരുടെ സൗക്യാൽ ഭാഗ്യത്തിനു ഉപയോഗമല്ല വിരോധമാകുന്നു എന്നിങ്ങനെ ചിലർ ദോഷാരോപമായി വാദിക്കുന്നുണ്ടു. ഒരം വാദത്തിലേ ഉപന്യാസങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതു തന്നേ എന്നവരിക്കിലും നിഗമനം അസംബന്ധമാകയാൽ തീരെ തെറ്റുതന്നേ. ധനവർദ്ധനവിനായലേ സുഖത്തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ സ്വാധീനമായി വരുന്നതിൻവണ്ണം ഔഷത്തിനുള്ള ഹേതുകളും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു ദ്രവ്യം വല്ലവരും സമ്പാദിക്കുന്നതു ഉപേക്ഷിച്ചു ഒരിടത്തുമായി തീരുന്നതുണ്ടോ. കുഞ്ഞുങ്ങൾ ശൈശവത്തിൽ അല്പ സന്തുഷ്ടന്മാരായിരിക്കയും പ്രായം ചെല്ലുമ്പോൾ അധികാഗ്രഹികളായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ആരായാലും തങ്ങളുടെ മക്കൾ എല്ലായ്പോഴും ശിശുപ്രായക്കാരായി ഇരിപ്പാൻ ഇടയുള്ളതുമോ. അസ്ഥിരമുഴപ്പുള്ള ശരീരപ്രകൃതികൊൾ കൃശശരീരമുള്ളവരെക്കാൾ അന്നവസ്ത്രാദികൾ അധികം വേണം എന്നു വെച്ചു ദോഷപ്പെടുള്ള ഒരു ആഢ്യത്തു എന്നു വല്ലവർക്കും തോന്നിപ്പോകുമോ. വലിയ പാത്രങ്ങൾക്കു കോമ്മധികമുണ്ടെന്നു വെച്ചു അവയെ കൊട്ടത്തുംകളഞ്ഞു അവക്കു പകരം ചെറിയതു വാങ്ങിച്ചു കൊള്ളുമോ. ഇല്ല നിശ്ചയം തന്നേ. എന്തെന്നാൽ പാത്രങ്ങൾക്കു വലിപ്പം കുട്ടുന്നതിനാലേയുള്ള ഗുണകേടുകൾ നീക്കപ്പോക്കുള്ളതും ചെറുപ്പമായിരിപ്പോയാലുള്ള കുറവിനു ഒഴിച്ചിൽ ഇല്ലാത്തതുമായിരിക്കുന്ന പ്രകാരം വിദ്യാവർദ്ധനവിനാലേയുള്ള ദോഷങ്ങൾ ആഗന്തുകമായാൽ നീങ്ങിപ്പോകുകയുള്ളതും അതിനാലുള്ള ഗുണങ്ങൾ ആവശ്യമായാൽ സ്ഥിരമായി നില്പുന്നതുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ലൌകിക വിദ്യകൊണ്ടു ഇങ്ങിനെ ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ പറയെയും എന്നിങ്ങനെയും വൈദീകജ്ഞാനം വർദ്ധിക്കുന്നതു എത്രയും ഉപകാരം എന്നു ഒരു വരുംസമ്മതിച്ചുകഴിവു. അതു മനുഷ്യരുടെ ഉദാഗ്രഹങ്ങളെയും ഒക്കോഹങ്ങളെയും ഒഴിവാകുങ്ങളെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം അവരെ അടക്കം പരിപാകം അല്ലാഭവം തൈവഭക്തി ഇങ്ങനെയുള്ള ശീലങ്ങളിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കയുള്ളു. എന്നാൽ ഞങ്ങൾ മേൽ പോന്നപറെഞ്ഞ ചെറിയപുസ്തകം ഇപ്പറെഞ്ഞതരത്തിൽ നൊക്കുന്നു. അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മൊഴികൾ സമ്പാദ്യം വർദ്ധിക്കുന്നതിനു ഉപയോഗമാകുന്ന ഹിതോപദേശങ്ങൾ തന്നേ. അതിന്റെ ഉടയകാരൻ ലാഭത്തെ ഇച്ഛിക്കാതെ പരോപകാരത്തെകരുതി സഹായമായിട്ടു പുസ്തകം ഒന്നിനു നാലു ചക്രം മാത്രം വിലവെച്ചിരിക്കയാൽ ഏഴിയവർക്കുകൂടെയും പ്രയാസംകൂടാതെ വിലെക്ക വാങ്ങിക്കുകുന്നതാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചു പരമർത്ഥമായിട്ടു തന്നേ എങ്കിലും ഇത്രമേൽ സ്തുതിപ്പറെഞ്ഞുപെച്ചു അതിൽ ചില കുറവുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു പക്ഷവാദം എന്നു വരുന്നതാകയാൽ ആയതിനെ ഉടയുടെനന്മ വായനക്കാരും സന്തോഷത്തോടു ആദരിക്കേ എന്നഞ്ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. ശരി എന്നു സമ്മതിക്കുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ അംഗീകരിക്കേണ്ടു. ഞങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുന്ന കുറവു വാചകത്തെ അല്പമെതു കാഴ്ചത്തെറ്റിനെസംബന്ധിക്കുന്നില്ല. പിഴയനോക്കിയ രാമൻതമ്പി വിദ്വാൻ എന്നു ഞങ്ങൾ മുഖപരിചയംകൊണ്ടു തന്നേ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരാളാകയാൽ ശ്രദ്ധവെച്ചു നോക്കിയിരുന്നു എന്നു വരികിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വീഴ്ചകൾക്കു ഇടവരികയില്ലായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്നായിട്ടു ഒന്നാം വശത്തു കാണുന്ന പിഴകളെ മാത്രം ഞങ്ങൾ എടുത്തുപറയുന്നു.

ക. ൨. ‹മേലു› ഇങ്ങനെയുള്ളടത്തു ഒക്കെയും ‹മേലു. ൨. ആയതു› എന്നു ഉകാരം ക്രിടി എഴുതുവാന്തരമുള്ളതാകുന്നു. ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ തന്നെയും മറ്റെക്കുറി വഴിപ്പും, വിചാരിച്ചു നടക്കണം. ‹ഏതു മനുഷ്യൻ› എന്നിങ്ങനെ ഉകാരം ക്രിടി എഴുതി മുറെക്കു കാണുന്നു.

ക. ൩. ‹വെയ്ക്കിട› എന്നതിന്നു ‹വൈകിട്ടു› എന്നു വേണംപ്രയോഗം ‹വൈകു› എന്നാകുന്നു.

ക. രൂ. 'കെണ്ടുതാകുന്നു' എന്നതിനു 'കേണ്ടതാകുന്നു' എന്നു വേണം. കൂടും വരിയിൽ, 'നോകുന്നു' എന്നു ചൊല്ലേ എഴുതികാണുന്നു.

ക. വൂ. 'സകല സ്ഥലങ്ങളിലെ' എന്നതിനു 'സകല സ്ഥലങ്ങളിലും' എന്നു ഉം' കൂട്ടിവേണം. [വ്യാകരണം. ഡൽ൭]

ക. ക്രൂ. 'ആകുന്നതു' എന്നതിനു 'ആകുന്നു' എന്നു വേണം. അല്ലാഞ്ഞാൽ കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനു വചനം ഇല്ലെന്നുവരും [വ്യാ. ണ്ണം. രൂ൫൨രൂ൫൫.]

കൗ. ലക്ഷം വല്ലം ഹൻ ലക്ഷം ഉല്ലം പറയുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം ഇന്ന ഒന്നെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നല്ല തെളിവുകുന്നില്ല.

മലയാഴ്മക്കു നിഘണ്ടുവുകടെ വ്യാകരണമാകട്ടെ ഇതുവരെ ഇല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവനവനു തോന്നുംപോലെ അക്ഷരം കൂട്ടി എഴുതുക നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയുള്ള കുറവുകൾ പരിപൂർണ്ണമില്ലാഞ്ഞുകണ്ടു ഇനിയും തോന്നുപോലെ എഴുതുന്നതു സമ്മതിക്കേണ്ടതല്ല. മലയാം ഭാഷയെ ശ്രദ്ധിയും പുഷ്ടിയും ആകുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഇതുവരെ നന്നാ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നു. നാട്ടിലേ വിദ്വാന്മാർ മിക്കവരും ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നതിനാൽ അവർ തങ്ങളുടെ സംസ്കൃതവിദ്യയെക്കുറിച്ചു പ്രശംസിച്ചതല്ലാതെ തങ്ങളുടെ നിത്യവൃത്തിക്കു ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന മലയാഴ്മയെ തീരെ പ്രമാണമാക്കിയില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരം സക്കാരിലേപ്പോലും നന്നാ ഉദാസീനതയുണ്ടായിരുന്നു. മേല്പോഴ്മ അന്യഭാഷക്കാരായിരിക്കുന്ന ഏംപ്ലിഷുസക്കാരിൽനിന്നും നാട്ടുഭാഷയുടെ അറിവു നിലനിന്നു പോകുന്നതിനുള്ള നിബന്ധനങ്ങൾ വേണ്ടുവെണ്ണം വെച്ചിരിക്കുന്നു. ആ സക്കാരിൽ വേലയിൽ കൂട്ടുന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പള്ളിക്കുടങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന ആശാന്മാരും നാട്ടുഭാഷയിൽ പരീക്ഷകൊടുക്ക ആവശ്യമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരം നാട്ടിലേ മഹാരാജാവിൻറെ സ്വന്തഭാഷ മലയാഴ്മയാകുന്ന എന്നു വരികിലും ഒരം ഭാഷയുടെ ഗ്രന്ഥീകരണത്തിനുവിട്ടു ഉപ്രകാരമുള്ള ചട്ടംകെട്ടുകൾ ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കുന്നതു അതിശയം തന്നേ. ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവവകൾക്കും ഇളയരാജാകുന്നോർക്കും വാഴ്ത്തും മാധവരായർ ദിവാനിജിക്കു അധികാരവും അയികൾ പിന്നെചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കയും അങ്ങനെയുള്ള വേലയിൽ സഹായിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നതിനാൽ മറെറല്ലാറിലും എന്നപോലെ ഒരം ഒന്ന സംഗതിയിലും കായ്യാദികളുടെ നടപ്പു പൊല്ലായി വരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു എങ്കിലും സക്കാരിൽനിന്നു ചെയ്യുകുന്ന നിബന്ധനങ്ങൾ ഇതുവരെ മുറെക്കു ചെയ്തിട്ടില്ല. മണ്വേത്തിൻവാരിൽ മുതൽ ഹൈക്കോർ വരെയും മുനിസിപ്പ കോടതിമുതൽ ചുമടുകോടതി വരയുമുള്ള എഴുത്തുവേലകൾ ഒക്കെയും ഇന്നേ വരെയും തമിഴക്കരുത്തിൽ ആകുന്നു നടക്കുന്നു. അതുകയാൽ ആധാരമൊ കുറിയോ ആകട്ടെ പതിവുപോലുള്ള സമയാ വിധിപ്പോലോ ആകട്ടെ തമിഴക്കരുത്തിൽ അല്ലാതെ മലയാം ഭാഷക്കു വിഹിതമായിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽ യാതൊന്നും 'കാണുന്നില്ല' എന്നുള്ള വല്ലവരും തങ്ങളുടെ മൊഴിയോ ആവലാധിയോ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതികൊണ്ടു കച്ചേരിയിലോ കോടതിയിലോട്ടു ചെന്നാൽ പിള്ളമാർതുയതിനെ അംഗീകരിക്കുന്നതു തമിഴിൽ എഴുതികൊണ്ടുവരുവാൻ പാവപ്പെട്ടകൂടിയാന്മാരെ നിർബ്ബന്ധികയും ചെയ്യുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥത്തിനോടു കോയ്മക വിരോധമാകുന്നു എന്നു ഒരു വിചാരം ബഹു ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സ്വാധീനമായിട്ടു കയറിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നും കാര്യം മറെറാരുതിയായി വരുവാൻ സംഗതിയായതു പാണ്ഡികാർ സക്കാരുശേവത്തിൽ അധികമായി കൂട്ടുള്ളതുകാരണത്താൽ ആകുന്നു. അവർക്കു ഗ്രന്ഥം ശീലമില്ലാഞ്ഞു, യാൻ ബഹുജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയിട്ടു വിചാരിക്കാതെ അവരുടെ സ്വന്ത ഏനുതരമായും കൂടുതി സകലവും തമിഴിൽ എഴുതി നടപ്പാകിയിരിക്കുന്നു. ഇതു എതുതും വലിയ ക്രമക്കേടു തന്നേ. ഇതു നിമിത്തം നാമാംഗങ്ങൾനിന്നും അന്തിരൻറാ സ്വന്തഭാഷയെ നിന്ദിക്കുന്നു എന്നു ഭേവം വരുന്നതു കൂടാതെ വള

രെ ചുറ്റകൾക്കും തെറ്റുകൾക്കും ഇടയാകുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ളവരിൽ ത
ന്നേ പലരും തമിഴെഴുത്തു ശീലമില്ലായ്കയാൽ തങ്ങളുടെ ഭോഗത്തെയും വസ്തു
വകകളെയും സംബന്ധിച്ചു പല ഓലകൾക്കും വായിച്ചുറിയാത്തെ കയ്യൊ
പ്പുവെച്ചു കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഒരു മയക്കാരമാല ഗ്രന്ഥത്തെകാൾ മലയാഴ്മ
വിഹിതമായിരുന്നാൽ ആയതു നടപ്പാകുന്നതു ശ്രമകരമെങ്കിലും പ്രയാസ
പ്പെട്ടിട്ടു എങ്കിലും എല്ലാവരും വശമാകുവാനുള്ളതുമാകുന്നു. എന്നാൽ കാര്യം
അങ്ങനെയല്ല നേരേ മറിച്ചാകുന്നു. ശ്രദ്ധാവിഡ പരമ്പരകളെ എഴുതുന്നതിനു
തമിഴക്ഷരം മതിയാകുമെങ്കിലും ശീഘ്രാണത്തിൽനിന്നു അസംഖ്യം മൊഴികൾ
ഒരു ഭാഷയിൽ നടപ്പായിരിക്കയാൽ അവയെ എഴുതുവാൻ ഇതു തീരെപ്പോ
രാ. ഉച്ചാരണം വേണമെങ്കിൽ ' ബലം സാക്ഷി കൃഷ്ണൻ' എന്നവയെ ശബ്ദ
വും പൊരുളും പിണഞ്ഞത്തക്കവണ്ണം, പലം താക്കീഴി, കിളിണൻ എന്നാ
എഴുതുവാനേ പാങ്ങുള്ളൂ. ആകയാൽ സക്കാടിടപെട്ട എഴുത്തുവേലകൾ ഒക്കെ
യും മലയാഴ്മ നടപ്പായിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ എങ്കിലും മേലാൽ തമിഴിൽ
ആകാതെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നടപ്പാൻ തക്കവണ്ണം നിഷ്കൃഷ്ടയായിട്ടു ചതുരംഗകളന്നു
തു ഉത്തമം എന്നു തെളിവായി കാണാകുന്നതാകുന്നു.

ചതുരംഗം.

ചതുരംഗകളിയെ കുറിച്ചു ചിലപ്പോൾ എഴുതിയുണ്ടാകി നമ്മുടേ വ്യവഹാ
കാരെ രസിപ്പിക്കയും, അതിൽനിന്നു ഒരുപ്പോൾ ചോല്യങ്ങൾ ഇടുകയും, കീ
ർത്തിപെട്ട പോരുകാരുടെ ചില പോരുവിവരങ്ങൾ പറകയും ചെയ്താമെന്നു
ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു വല്ലതു പറയുന്നതിനു മുൻപേത
ന്നേ, ചതുരംഗകളത്തിൽ കരുക്കൾ മാറ്റുന്നതിനെ കാണിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ നി
ശ്ചയിച്ച വഴിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതുപയുക്തമകയാൽ, ഇപ്പോൾ അതിനെ സം
ബന്ധിച്ചു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ. വ്യവഹാരകാരൻ ചതുരംഗഖണ്ഡം വരെച്ച ഒരു
പലക, തനിക്കടുത്ത വശത്തു വലത്തുഭാഗത്തെ കോണിൽ വെളുത്തഖണ്ഡം വ
രുവാൻ തക്കവണ്ണം വെച്ചിട്ടു, കരുക്കളും മുറെക്കു നിരത്തുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ വൻക
രു തനിക്കടുത്തും ചെറുകരു അകന്ന ഭാഗത്തും വരും. ഇനി നമുക്കു കരുക്കൾ
ഇന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ ആകുന്നു നില്ക്കുന്നതു എന്നു പറവാൻ തക്കവണ്ണം, ഓരോ
ഖണ്ഡങ്ങിനു പേരിടുകയും, അതിന്നായിട്ടു അതതു കരുക്കളുടെ ആദ്യക്ഷരം
കൊടുക്കുന്നതിനു പേർ കുറിക്കയും ചെയ്യും. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ, മ
എന്നതിനു മേവൻ എന്നും, മ മന്ത്രി എന്നും, ഗ ഗജം എന്നും, ക കു
ന്തിര എന്നും, ത രഥർ എന്നും, ഭടുകൾക്കു പദാതികൾ എന്ന പേ
രിനെറെ ആദ്യക്ഷരമാകുന്ന പ എന്നും അതു. പിന്നെയും മേവനെറെ വശ
ത്തുനില്ക്കുന്ന ഗജത്തിനും കുതിരയ്ക്കും തേരിനും മഗ (മേവനെറെ ഗജം)
മക (മേവനെറെ കുതിര) മത (മേവനെറെ തേർ) എന്നും, അപ്രകാരം ത
ന്നേ മന്ത്രിയുടെ വശത്തുനില്ക്കുന്നവയ്ക്കു, മഗ, മക, മത, എന്നും, ഇതിൽ
പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. പട്ടാതികൾക്കും അവയുടെ പിന്നിൽ നില്ക്കുന്ന കരുക്കളിൻ
പ്രകാരം, ആദ്യം തന്നെ മന്ത്രിയുടെ വശത്തെ തേരിനെറ മുൻപിൽനില്ക്കുന്ന
പടാതി ഇടത്തുഭാഗത്തുവെക്കു, മതപ, മകപ, മഗപ, മപ, ത
പ, മഗപ, മകപ, മതപ, എന്ന പേർ.

ഇനിയും പലകയിലെ ഖണ്ഡങ്ങൾക്കു, കരുക്കൾ ക്രമത്തിനു നിരത്തി വെ
ച്ചിട്ടു, അതാതിന്റെ നേർക്കുള്ള ഖണ്ഡങ്ങൾക്കു, അതാതു കരുക്കളുടെ പേരിൻ
പ്രകാരം, പേർ പറയുന്നു. ഒരു വശത്തെ മേവൻ നില്ക്കുന്ന കളത്തിൽ, മറ്റൊ
ഗത്തെ മേവൻ നില്ക്കുന്ന കളം വരേ നേരേയുള്ള കളങ്ങൾക്കു പേർ ഇപ്രകാ
രം വരും. വൻകരുവിലെ മേവൻ നില്ക്കുന്ന കളത്തിനു മ, പിന്നത്തതിനു
മ, പിന്നത്തേതിനു മന, അങ്ങിനെ മര, മ, മന, മള എന്നും
ചെറുകരുവിലെ മേവൻ നില്ക്കുന്ന കളത്തിനു മവ, എന്നും പേരിടും. അ

ങ്ങിനെ തുടർന്നു മന്ത്രികൾ തമ്മിൽ നേരേ ഇടയിലുള്ള കളങ്ങൾക്കും, ആൽകരുവിലേ മന്ത്രി നില്ക്കുന്ന കളം മുതൽ മഥ, മധ, മന, മര, മ⑥, മന്ത, മദ, മവ, എന്നു പേർ. ഇതു പോലെ തന്നെ, വൻകരുവിലേ ദേവനെയ വശത്തേ തേക്കുള്ള മുതൽ, ദതഥ, ദതധ, ദതന, ദതര, ദത⑥, ദതന്ത, ദതദ, ദതവ, എന്നും, ഒരം മുറെക എല്ലാ കളങ്ങൾക്കും പേരിടുകയും എല്ലായ്പ്പോഴും വൻകരുകളുടെ വശത്തുനിന്നു എണ്ണിക്കൊൾകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ കളി തിരുന്നതുവരെക്കും കരുക്കളുടെയും കളങ്ങളുടെയും വിവരം പറയാമെല്ലൊ. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ട.

മ⑥ൽ	ചെറുകരുവിലേ	ദ വെക.
മരൽ	മേല്പടി	ക വെക.
ദ⑥ൽ	വൻകരുവിലേ	പ വെക.
ദരൽ	മേല്പടി	ഗ വെക.

എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അപ്പോൾ നാലുനടുഖണ്ഡങ്ങളിലും, ചെറുകരുവിലേ ദേവനും, കതിരയും, വൻകരുവിലേ ഒരു പടാതിയും, ഒരു ഗജവും വരും. കരുക്കളെ മാറുന്നതിന്നു അപ്രകാരം പറയാം. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ട,

ദഥൽ	വൻകരുവിലേ	ദ
ദനൽ	മേല്പടി	ക
ദധൽ	മേല്പടി	ക
ദഗനൽ	ചെറുകരുവിലേ	പ
ദഗരൽ	മേല്പടി	പ
ദഗഥൽ	മേല്പടി	ദ
ദകനൽ	വൻകരുവിലേ	പ

ഒരം ക്രമത്തിന്നു കരുകൾ ഇരുന്നാൽ ഇനി ആറുകളിക വൻകരുനിന്നുപോകും. ആ ആറുകളിയുടെ ക്രമം തഴെ പറയുന്നു.

വൻകരു. ചെറുകരു.

(ക) ക. ദനവ ——— മഗര (ക) പ, മഗന ——— മഗ⑥.

ഇവിടെ ക, ദനവ — മഗര എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കതിരയെ ദനവ എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്ന കളത്തിൽനിന്നു മഗര എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ വെച്ചു എന്നാകുന്നു. ശേഷം കളികൾക്കും ഇതിനെ വിധേന ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുതന്നെ.

(ഖ) പ. മകനവ ——— മകര (ഖ) പ. മഗ⑥ ——— മകര.

(ഇവിടെ ചെറുകരുവിലേ പടാതി മറുപക്ഷത്തിലേ പടാതിയെ തൊട്ടി.)

(ഗ) ദ. ദഥ ——— ദവ (ഗ) പ. മകര ——— മകനവ.

(ഘ) ദ. ദവ ——— ദഥ (ഘ) പ. മകനവ ——— മകവ.

(ങ) ക. മഗര ——— ദ⑥ (ങ) പ. മകവ ——— മകഥ.

(ഇവിടെ പടാതി മന്ത്രിയായി.)

(ച) ക. ദ⑥ ——— മനവ (അടിയറവു)

ഒരു കരു നില്ക്കുന്ന കളത്തിൽ മറൊരു കരു വെച്ചാൽ മുൻ ഇരുന്നതു വെളിപ്പോകും തർക്കമില്ല. ഏതു കരുവിന്നെയും കാമു ദേവനെ വന്നാൽ ഒന്നരശന്നു പേർ.

ഞങ്ങൾ വായനകാക്കു ഒരു ചോദ്യം ഇടുന്നു.

മഗനൽ	ചെറുകരുവിലേ	ക
മഗ⑥ൽ	മേല്പടി	ത
മന്നൽ	മേല്പടി	ത
മ⑥ൽ	മേല്പടി	ദ

മനുഷ്യൻ	വൻകരുവിലേ	ഷ
മകൻ	മേല്ലടി	ര
ദൈവം	ചെറുകരുവിലേ	ക
ദൈവം	മേല്ലടി	ഷ
ദൈവം	വൻകരുവിലേ	ത
ദൈന്യൻ	മേല്ലടി	ക
ദൈന്യൻ	മേല്ലടി	ത

ഇങ്ങനെ വെച്ചുംകൊണ്ടേ വൻകരുകൊണ്ടേ കളിയുടങ്ങി നാലുകളിയും ചെറുകരുവീന്നെ നിറ്ത്തുമോ?

പാണ്ഡനക്കാരിൽ ആരെങ്കിലും ഇതിന്റെ ഉത്തരം പറഞ്ഞാൽ ശരിയായിട്ടല്ലെങ്കിൽ ഇനിയുത്തര ലക്കത്തിൽ അതിന്റെ ശരിയായ ഉത്തരം ഞങ്ങൾ പറയാം.

THE SLAYER SLAIN.

CHAPTER I.

(The following story is from the pen of a lady, who has since gone to her rest. It was intended chiefly for the instruction of the young; and is now published in English, partly as a tribute to her memory; and partly in the hope, that, should it be thought sufficiently interesting and instructive, it may one day assume a Vernacular dress.)

In the town of U—in the beautiful province of Travancore, there lived a man whose name was Koshy Curien. In early life he had been trained in the doctrines of the Protestant Church, but for some years he had gradually gone back step by step to Syrianism. An increasing desire for gain was probably the ruling cause for this apostasy. His conscience felt more at ease under the unmeaning ceremonies of a corrupt ritual, than when listening to the simple truths of the Gospel of a purer faith. His house was the largest and newest in the town; a spacious compound, surrounded by a good wall, in which were many kinds of trees, told you at once the owner was a rich man. Those fine old Mangoes and Jacks, planted by his grandfather, not only formed a pleasant shade round his comfortable dwelling, but their rich and refreshing fruits proved a bountiful provision for food. Cocoanut and Plantain trees placed there by his own hand, mingled their feathery branches together, and afforded coolness and shelter to the little group of happy children playing beneath them.

The appearance of the children with their smooth bright skins and clean cloths showed that a careful attentive mother managed with a clever hand the domestic affairs of this Indian home. Any decaying vegetables or unsightly filth were left to annoy the eyes or nose, but all were swept away and collected in a heap at some distance. The cattle and poultry were well fed, and lying at rest beneath the cool shade of the trees.

It was the Sabbath morning; and an almost unbroken stillness seemed to pervade the whole place. This calm was however soon to be disturbed; and loud and angry tones, usher into our presence

the master of the house. His tall and portly figure stood high above the group of cowering and terrified objects by whom he was surrounded; and trembling with fear they scarcely dared raise their eyes to his fierce gaze and menacing stick.

"Villains!" he said, "is this the way you treat your master? Is this the way that slaves are to spend their time in idleness, while my crops are wasting in the field? You eat my salt, you take my paddy! But like dogs or jackals, you leave my work undone."

A loud cry, or wail, broke from the timid group, as they shouted forth, "Master! Master! not so; we work very hard six days. This day is not our day. This day is not master's day. We want to pray on this day."

"Liars and thieves!" he roared out; and the heavy stick fell with a crash on heads and backs of young and old; but instead of running away they cried out again, "Master! Oh! master, you are like our father, pity us, help us, do not be too hard upon us, we are not beasts, we are men, we have souls, we will work long and hard for six days. Let us have the sabbath to think about our great master in heaven, and about our souls."

"Souls" he said, "Slaves have no souls. I will make you work every day, or else put you in chains. But it is all your doing", he said fiercely to a fine old man, who stood with his arms folded on his breast, and big tears rolling down his cheek, mingled with blood from a fearful cut above the eyebrows, "It is all your teaching and preaching, and you shall bear the suffering. Seize him! Seize him!" he shouted to the servants; and his stick was raised again to add weight to the command, when the old man's wife rushed in between them, with her first little grandson on her hips; and the blow, that deadly blow, fell—where?—not on old man, not on the old woman; but the poor innocent babe rolled from its grandmother to the earth a little corpse. A fearful shriek rent the air. The women rushed away with their little ones affrighted, and the men crying out, "It is murder! it is murder!" ran down to the low grounds; while the strange words, "It is murder! it is murder!" echoed from every side.

CHAPTER II.

The sounds died away, while the proud man was left trembling in the presence of the old slave and the dead child.

The old man raised not his eyes from the face of the little one for a few seconds; at length in an agony he clasped his hands together, and lifting up his eyes to heaven he gasped forth, "Saviour of merey, Saviour of love, look down and pity us. Bless and forgive my cruel master. Lay not this sin to his charge, Amen, Amen."—Then stooping down he took up in his arms the little body of what had a few minutes before been the joy and delight of his old age; and then with a boldness, scarcely known amongst his class, and in language almost prophetic, he thus ad-

dressed his guilty master.—"Sir", he said, "I served your grandfather and your father; I was a heathen then; I stole their paddy, I climbed the Cocoanut trees, and when the plantains and mangoes were missing, I was the thief. The finest jacks found their way into my hut, and I feasted on them undetected. I was beaten and put in chains, and I deserved it all; but under you I have served as a christian; I learnt from the book of God to be honest, 'Let him that stole steal no more;' I learnt to be industrious, 'If any will not work neither let him eat;' I learnt to keep the sabbath, 'Remember the sabbath day to keep it holy;' I learnt to serve my master, and take care of his property; I sprinkled ashes near the paddy in the field, and tracked the thief to his home, and made him restore what he had taken; I taught him the command, 'Thou shalt not steal;' I gathered the young ones round me in an evening, and told them to pray for themselves and their master; I asked you to let them go to school on the Sunday, that they might learn to serve you. And now what have I got in return? My poor old body has been beaten twice, and the light and joy of my old age has in a moment been snatched away from me. Now mark my words, not one day more shall these hands toil for you; not another morsel of your food shall enter these lips; I go, and we shall never meet again, unless the same grace, that changed the heart of the poor slave, melt that of my stony master. I go".—And bending beneath the load of the dead child the old man disappeared.

CHAPTER III

The proud man stood alone under the broad heavens, which stretched like a curtain over God's holy Sabbath, whilst two great principles of mercy and cruelty were nicely balanced, and struggling together within his breast. It required but the touch of a finger to turn the scale in favour of mercy, and save him years of remorse. Conscience whispered, "Blessed are the merciful, for they shall obtain mercy," and had the sweet face of his eldest daughter been near, of her, whose appealing look for those poor degraded ones he never could resist, the scale would perhaps immediately have turned in favour of mercy. But his good angel was absent Terrified at the commencement of the disturbance, she had rushed away; and seizing the hand of her aged grandmother, she almost dragged her along, scarcely stopping to speak, until they were within the walls of God's house, where at that moment they were both prostrate before God, and in the language of our expressive Litany were breathing forth its earnest petitions;—"That it may please Thee, to give us a heart to love and dread Thee, and diligently to live after Thy commandments."

The words of the slave, "We shall never meet again", caused a momentary pang in the breast of Koshy Curien; but resolutely stifling the feeling, he seized a large codda that lay in the veranda, and stalked forth followed by two servants, who, to gratify the pride of their master, called out more loudly than usual to clear

the road. His path lay partly through fields of his own wavin paddy; and instead of his heart being lifted up in thankfulness t God, who was giving him such abundance, he was calculating i his mind the immense dowry this would enable him to give hi daughter. At length he reached the door of the church, which h attended; and as the people made way before him with low Salam his vanity was at its height; and walking with stately step up th middle of the church he stood before the treasury box, and wit great display held between his fingers a large gold coin, which h slowly dropped with a clinking sound into the hole. Was this t quiet his conscience for the murder of that poor child? So perhap he thought; and passing through the crowd he took his place amon the worshippers.

"Sir" said one of the servants, as they returned, "does Mas ter not perceive, that the slaves are not at work?" "Indeed where are they then?"

"They are gone where Master has forbidden them to go."

"Where is that?"

"To the school which they have built, and where a Missionar Sahib goes to teach them?"

"What does he teach them?"

"To read the Bible and disobey their Master."

This man was no friend to the slave; and when he said thes words it was to rouse again the angry passions of his master which he feared were softening.

"If the Master allows himself to be disobeyed this time, w shall never have any more power over them, and the crops wil spoil in the fields while they spend their time in idleness."

The Master ground his teeth, and something prompted him t say, "Get thee behind me Satan; but this man had gained a ascendency over him, he could not easily shake off; and half hesi tating he replied, "Say you so? Then you have my orders; act take the chains; and from this time my word shall be law. Go leave me."

His wife gazed timidly at his still unsoftened features a he threw down the codda and flung himself on his cot. She has tened to set before him his tempting meal; but in vain the sa voury morsels were spread. He turned his face to the wall i disgust at every thing, and told her snappishly to take them o way. She had exerted her utmost skill in preparing the dishes that she knew her husband liked, and with a look of disappoint ment she patiently collected them together and removed them out of his sight. Then returning to the side of his cot she affection ately put her hand on his head; it was burning. She dipped a cloth in cold water, and without speaking laid it gently on his forehead; "That is refreshing", he said kindly; "where are the children? where is Mariam?"

"She is teaching the little ones," replied his wife. And just at that moment they heard her sweet clear voice leading her little sisters in their hymn of praise.

"Shall I call her?" said the mother.

"No! No! I could not bear to look on her now; I have a stern duty to perform; and if I see her face I know I shall relent."

"And why not relent? Why not be, my dearest husband, as we used to be, when we read the Word of God together, and together taught our little ones?" She was proceeding timidly to urge him, when he rudely snatched his hand away and said, "You know nothing about it; be silent. Is it not for her sake I add field to field, and house to house? Is it not for her that I toil night and day; that she may have a dowry worthy of my eldest daughter?"

"The wife's courage failed before these harsh tones; and seating herself on the mat beside the cot, she gently took out her bible, and began to read. He turned himself uneasily on his bed; and at length, by his hard breathing she perceived he had fallen asleep; and gently closing the door after her, she joined her little ones under the mango tree.

CHAPTER IV.

Mariam was a tall handsome girl of fourteen; and had just returned from school, where her father, proud of her talents, had spared no expense to secure her the advantages of a good education. He had for several years paid for her board at the Mission school, where her industry and intelligence had gained for her the high esteem of every one who knew her. At her father's request she had now come home. She was devotedly attached to both her parents: but she had not been long at home before she observed many things which were thoroughly inconsistent in a Christian family. She had been pained more than once at the harshness and worldliness of her, otherwise indulgent, father. She had also wept over the forgetfulness of her gentle affectionate mother, as she toiled through the hours of the blessed sabbath totally unconscious "that this day belongs to God alone, Who calls the hours his own." Her old grandmother was the only one in the family who seemed to realize that "here we have no continuing city," but that we must "seek one to come"; she had little head-knowledge, but she possessed the true secret of keeping her heart right with God. She loved her bible, and her prayers were earnest and from the depths of a humble and penitent heart. She sat listening with delight day after day to the simple stories Mariam drew from the scriptures, as she gathered her little sisters around her.

At the time we speak of they were all sitting near her on a nice large mat under the mango tree, all eager to hear the story Mariam had promised them. The hymn was finished, and all eyes were turned on the little teacher. "Now I am going to tell you about God's love to sinners."

"Oh! but let it be a story, dear sister," they all cried out, "We like stories best."

"Very well, then it shall be a story. Once there was a very great king who lived in a very large beautiful palace with his only son. The

house was all built of glass, and placed on a hill, and so curiously contrived, that the king, whichever way he looked, could see all over his kingdom. All the little villages and the crowded cities were overlooked, and he used to take especial interest in the happy groups of children who used to come out into the green fields to play. The servants in the palace were beautifully dressed, and the king often sent them on messages to different parts of the kingdom; and sometimes some of those dear children were invited to the palace. One day the king and his son were looking down upon one of those happy groups, when they perceived a most dreadful monster watching them, ready to devour them in a moment; but the little ones were quite unconscious of their danger. 'What must be done?' said the king, 'Whom can I send? The danger is great; without instant help they will all be lost.' 'I will go', said the son, 'send me.' and in a moment he laid aside his dignity as a king's son, and rushed down to save those poor little children. He came just as that dreadful monster was making a spring to seize them; he flung himself forward on the monster, and with a heavy blow from his sword sent him yelling to his den. Then when the children saw from what a dreadful death they had been preserved, and who had saved them, they gathered round him, and begged him with tears to stay with them, lest that fearful monster should return. But he said, 'fear not my little ones, look here,' and he showed them a wound he had received in the struggle from which the blood was flowing; 'I will put a mark on each of you, even the mark of my blood, and so long as you keep that you are safe, he dare not touch you, he will flee from you.' So the children were made happy, and the king's son returned to his Father."

When Mariam had finished her story, all were silent for a few seconds, for she waited to see which of them had comprehended her meaning. At length the old Grandmother seemed to give the clue to the whole by saying, "Yes, yes, God is a king, the king of glory." "And his son" said Anna, "is the Lord Jesus Christ; and that monster is the devil; and the little children are ourselves."

Mariam was just beginning to tell them how a knowledge of these things should make us love Jesus, when she was interrupted by seeing a dark face half hid among the trees beckoning to her. On coming near she found it was the youngest daughter of old Poulusa the slave. A few earnest words from the girl brought a cloud over the sweet face of Mariam, and hastening back she whispered hurriedly to her Grandmother. The old lady quickly went into the house, and soon reappeared with certain mysterious looking bottles, for she was famed for her knowledge of medicinal plants, and her decoctions had often proved of great use; and taking the hand of her grandchild, they followed their little dark guide over mud banks and jungle, till they were lost to view.

(TO BE CONTINUED.)